SVOBODA
Founded in 1893 in Jersey City, NJ
Published by the Ukrainian National Association

www.svoboda-news.com

СВОБОДА

Пам'ятаймо про Україну!

Видає Український Народний Союз

Рік 118, ЧИСЛО 12, П'ЯТНИЦЯ, 25 БЕРЕЗНЯ 2011 РОКУ | 1893 | Vol. 118, No. 12, FRIDAY, MARCH 25, 2011 | $1.00

У Києві вшановано пам'ять жертв Куренівської трагедії

КИЇВ – 12-13 березня до 50-річчя Куренівської трагедії у столиці відбулися жалобні заходи: відслужено Молебень біля поминального хреста поблизу Кирилівської церкви, Панахиду – біля трамвайного депо, відкрито на Лук'янівському кладовищі пам'ятний знак.

Куренівська катастрофа сталася у Києві 13 березня 1961 року. Потужний потік рідкої глини з Бабиного Яру крізь прорвану греблю затопив Куренівку, змиваючи все на своєму шляху. Від лиха, за різними даними, постраждали до 1,500 осіб. Стічні води повністю знищили трамвайне депо, а також житлові будинки.

Вал глини заввишки 14 метрів зносив будівлі, людей, трупи і залишки трун з довколишніх кладовищ. Потоп продовжувався півтори години.

Греблю в районі Бабиного Яру було споруджено за спеціальним проєктом у 1950-ті роки. Раніше на цьому місці був піщаний кар'єр. Потім в оточений земляними греблями простір стали помпувати розбавлений водою ґрунт з місць розробки глини для Петровських цегляних заводів. З часом на цьому місці утворилося озеро, яке поступово переповнювалося. За даними фахівців, висота захисної греблі була на 10 метрів нижчою за норму безпеки. Її стінки мали бути бетонними, а не земляними.

Влада тривалий час применшувала маштаби трагедії. Щоб уникнути політичного забарвлення події, на підприємствах було заборонено громадянські панахиди, небіжчиків ховали на всіх міських кладовищах і навіть в області. Постраждалі, які втратили житло, одержали квартири, деяким придбали телевізори і холодильники.

22 лютого цього року за розпорядженням Президента України Віктора Януковича було заплановано вшанування пам'яті жертв трагедії.

12 березня було відслужено Молебень біля поминального хреста поблизу Кирилівської церкви. Тут було поховано жертви трагедії – 31 електротранспортника. Пам'ятник являє собою поєднані два півкола – світле і темне.

На спільній молитві були присутні родичі загиблих та очевидці, віце-прем'єр Віктор Тихонов та голова Київської міської державної адміністрації Олександер Попов.

13 березня біля Подільського трамвайного депо (на той час трамвайне депо ім. Красіна) на вічепанахиду зібралися родичі й друзі загиблих, працівники депо. В Державному архіві Києва було відкрито виставку архівних документів, які стосуються Куренівської трагедії.

Марія Катаєва
(газета „Хрещатик")



Пам'ятний знак, встановлений в березні 2006 року у Києві до 45-річчя Куренівської трагедії в парку відпочинку на місці Бабиного Яру.
Фото: Посольство України в США

Синод УГКЦ обирає Патріярха

БРЮХОВИЧІ, Львівська область. – У понеділок, 21 березня, у цьому селищі поблизу Львова, в приміщенні Реколекційного центру ім. Патріярха Йосифа Сліпого, зібрався Синод Української Греко-Католицької, єдиним завданням якого є обрати нового главу Церкви. Для участи у ньому запрошені всі 50 греко-католицьких єпископів з України, Західньої Европи, США, Канади, Бразилії, Арґентини та Австралії.

45 членів Синоду прибули до Брюховичів минулої п'ятниці, 18 березня. Ще п'ятеро повідомили, що з поважних причин не зможуть взяти участь у виборах глави УГКЦ.

Вибори були призначені по тому, як 10 лютого 77-річний Верховний Архиєпископ УГКЦ Любомир Гузар оголосив, що залишає посаду через стан здоров'я.

Як підкреслив у своєму повідомленні Департамент інформації УГКЦ, Церкву може очолити будь-хто з єпископів, навіть з тих, хто з поважних причин не зможе взяти участь у виборах. Однак, голосувати мають право лише присутні. За умовами Церкви, єпископові-кандидатові має бути не менше 40 років і він повинен мати щонайменше 10 років священичої праці. Обраним вважатиметься той, хто у висліді таємного голосування дістане дві третини голосів.

Під час синоду виключаються будь-які контакти його учасників з зовнішнім світом, аби жодні щоденні справи не відволікали їх. На цих виборх у цілковитій тиші моляться за присутність Святого Духу.

Напередодні відкриття Синоду члени його секретаріяту і обслуговуючий персонал Реколекційного центру у Брюховичах дали клятву про нерозголошення почутого ними на Синоді під час обрання Верховного Архиєпископа.

Раніше повідомлялося, що

(Закінчення на стор. 2)

НАШ КОМЕНТАР

Ультиматум знахабнілого В. Путіна

Петро Часто

ПАРСИПАНІ, Ню-Джерзі. – Виступаючи 15 березня у Мінську на прес-конференції після закінчення засідань Міждержавної Ради Евразійського Економічного Співробітництва (ЕврАзЕс), прем'єр-міністер Росії Володимир Путін у відверто цинічній, ультимативній формі остеріг Україну від створення зони вільної торгівлі з Европейським союзом. Якщо ж це станеться, „Україна завалюватиме нас товарами, непотрібними для европейських споживачів, тому Росії нічого іншого не залишиться, як вибудувати кордон з Україною", – сказав В. Путін і тут же знову розстелив перед Україною м'якенький килимок до її входження у створювані Москвою ЕврАзЕс, Митний союз і Єдиний економічний простір.

Покищо уряд України не відповів на цей ультиматум. Напередодні згаданого засідання в Мінську український прем'єр-міністер Микола Азаров запевнив, що вже в цьому році Україна увійде в Зону вільної торгівлі з Европейським союзом (ЕС). Переговори тривали майже три роки, від самого набуття Україною членства у Світовій організації торгівлі (СОТ) у травні 2008 року. Наприкінці минулого року двері теоретично вже відчинилися, але однією з умов було це „або-або": або Україна вступає до Митного союзу з Росією – й тоді вона має забути про Зону вільної торгівлі з ЕС; або вона стає торговельним партнером ЕС – й тоді не може бути мови про її членство в російсько-азійських торговельних організаціях.

В. Путін, аби встигнути ще за президентства Віктора Януковича підпорядкувати Україну не тільки політично, але й економічно, ошукує київських керівників, свідомо спотворюючи реальну картину у сфері економіки і торгівлі. Він впевняє, що для України цей російсько-азійський напрям – вигідніший, оскільки тут її товари не натраплятимуть на таку жорстку конкуренцію, як у торгівлі на европейському напрямі.

Насправді це означає, що Росія не хоче, аби Україна зрушила свою економіку у бік конкурентнозпроможности. Тим часом для самої себе Москва керується вповні здоровим глуздом, домагаючись членства у СОТ. І приклад

(Закінчення на стор. 19)

УКРАЇНА ЗА ТИЖДЕНЬ

Україна не вступатиме в Митний союз

КИЇВ. — Україна не має наміру вступати до Митного союзу Росії, Білорусі і Казахстану, сказав міністер закордонних справ України Костянтин Грищенко, коментуючи заяву прем'єр-міністра Росії Володимира Путіна про необхідність для України вступити в Митний союз. Відповідь української сторони на цю пораду пролунала 18 березня з запізненням на дві доби і, властиво, в неофіційній формі: під час лекції міністра К. Грищенка перед студентами Київського інституту міжнародних взаємин, а відтак в етері „ток-шоу Шустер-Live". Сповіщення, однак, було достатньо чітким. „Україна однозначно визначила для себе пріоритет: входження до Евросоюзу", – сказав міністер. Він пояснив, що переговори, які веде Україна з ЕС про створення зони вільної торгівлі, базуються на інших підходах, ніж аналогічні переговори тих країн, які до ЕС інтеґруватися не плянують. „Сьогодні ми є членами СОТ, а країни, які входять до Митного союзу, не є членами цієї міжнародної структури і не дотримуються правил гри, які там встановлені", – зауважив К. Грищенко. – Дуже складно собі уявити, яким чином ми можемо бути одночасно і членами Митного союзу, і створювати зону вільної торгівлі з ЕС". При цьому міністер закордонних справ зауважив, що Україна зацікавлена співпрацювати з Митним союзом і хоче „знайти найбільш прийнятну формулу" такої співпраці та „максимально широке поле порозуміння". *(„Голос Америки")*

Кілька тисяч освітян пікетували Кабінет міністрів

КИЇВ. — Кілька тисяч представників освітянських профспілок з різних реґіонів України 22 березня пікетували Кабінет міністрів з вимогою забезпечити працівникам сфери освіти і науки виплату заробітної платні на рівні, встановленому законом. Частина пікетувальників намагалася перекрити автомобільний рух вулицею Грушевського, однак, працівники міліції та Державної автоінспекції відтіснили їх. Педагогічні працівники мають дві вимоги до Кабінету Міністрів та Верховної Ради. Перша – забезпечити зменшення розриву між посадовим окладом працівника першого тарифного розряду Єдиної тарифної сітки та законодавчо встановленою мінімальною платнею для визначення розмірів посадових окладів працівників за всіма її розрядами. Друга вимога – розширити виплату 20-відс. надбавки на всі категорії педагогічних працівників. *(Радіо „Свобода")*

Вимагають не віддавати храм Московському патріярхатові

ЖИТОМИР. — Біля будівлі обласної державної адміністрації відбулася акція з вимогою не допустити передання Хресто-Воздвиженського храму Українській Православній Церкві Московського патріярхату. В акції брали участь парафіяни і священики Української Православної Церкви Київського патріярхату та активісти обласної організації Всеукраїнського об'єднання „Свобода". Днями керівництво місцевої влади, виступаючи на обласному телебаченні, заявило, що має намір передати приміщення церкви, в якому зараз розташований Музей природи, до УПЦ МП. Акція пройшла під гаслами „Церква наша – не в Москві", „Україна – не Москва!". Архиєпископ Житомирський і Овруцький УПЦ КП Ізяслав провів під час акції Молебень і передав звернення обласній владі з проханням повернути УПЦ КП зазначений храм. *(УНІАН)*

Порушено кримінальну справу проти Л. Кучми

КИЇВ. — Генеральна прокуратура України 21 березня порушила кримінальну справу проти Президента України у 1994-2005 роках Леоніда Кучми у справі вбивства журналіста Георгія Ґонґадзе за підозрою в організації вбивства журналіста. Генеральна прокуратура заборонила виїзд Л. Кучми за кордон. Рішення про порушення цієї кримінальної справи прийняв перший заступник Генерального прокурора Ренат Кузьмін. 23 березня Л. Кучма побував у слідчого Генеральної прокуратури. У Генеральній прокуратурі підтвердили, що Л. Кучма самовільно пішов з очної ставки з екс-майором Управління державної охорони Миколою Мельниченком. *(„Газета по-українськи")*

Плівки М. Мельниченка визнали речовими доказами у справі Г. Ґонґадзе

КИЇВ. — Перший заступник Генерального прокурора Ренат Кузьмін заявив, що записи розмов колишнього Президента України Леоніда Кучми, авдіозаписи екс-майора Державної охорони Миколи Мельниченка визнали речовими доказами у справі про вбивство журналіста Георгія Ґонґадзе. На запитання, чи порушена справа стосовно голови Верховної Ради Володимира Литвина, чий голос також фігурує на „плівках М. Мельниченка", перший заступник Генпрокурора не дав прямої відповіді. „Щодо В. Литвина, то в рамках кримінальної справи, яка розслідується, розслідуватимуться всі версії, і відповіді на ваші запитання ви отримаєте за результатами завершення розслідування кримінальної справи стосовно організаторів і замовників", – сказав Р. Кузьмін. *(Радіо „Свобода")*

Американські юристи вийшли з робочої групи О. Лавриновича

КИЇВ. — На думку американців, роботі над українським виборчим законодавством бракує прозорости. Американський Національний демократичний інститут (National Democratic Institute (NDI)) 20 березня заявив про свій вихід з складу робочої групи при Президентові України, яка працює над удосконаленням виборчого законодавства. Відповідну робочу групу, якою керує міністер юстиції Олександер Лавринович, Президент створив у листопаді 2010 року. Її завдання – привести українське законодавство про вибори у відповідність до міжнародних стандартів. Директор „NDI" у Евразії Лора Джует у листі О. Лавриновичеві зазначила, що роботі над виборчим законодавством бракує прозорости. Склад робочої групи Л. Джует назвала „незбалянсованим", „орієнтованим на уряд" та „провладним", зазначивши, що опозиційні партії та громадські організації не мали змоги повноцінно брати участь у праці групи, а усі дискусії „відбувалися за зачиненими дверима". Водночас вихід інституту зі складу групи, що працює над виборчим законодавством, за її словами, є тимчасовим, і якщо процес роботи буде вдосконалено, „NDI" готовий знову до нього долучитися. О. Лавринович у відповідь заявив, що його дивує така позиція керівника американського інституту. „В мене виник навіть сумнів, чи у керівника, яка була присутня на засіданні робочої групи, є розуміння взагалі процесу", – сказав О. Лавринович. *(Бі-Бі-Сі)*

Пам'ятника І. Мазепі не буде

КИЇВ. — Пам'ятник гетьманові Іванові Мазепі у Києві встановлювати не будуть. Про це 16 березня заявив заступник голови міської державної адміністрації Анатолій Голубченко. „Президент України Віктор Ющенко своїм дорученням зобов'язав Київську міську адміністрацію і Кабінет міністрів встановити цей пам'ятник. Тому виконувалася постанова Кабінету міністрів і доручення Президента. Зараз це доручення анульоване, тому припинилися всякі розмови про встановлення пам'ятника", – заявив А. Голубченко. Нагадаємо, раніше повідомлялося, що встановлення пам'ятника І. Мазепі у Києві відкладається через відсутність фінансування. Плянувалося, що монумент буде встановлений на площі Слави у Києві у 2009-2010 роках. Тим часом 20 березня у селі Мазепинці на Київщині, де 372 роки тому народився майбутній гетьман України І. Мазепа, зібралися понад 100 осіб, щоб відсвяткувати на його батьківщині день народження І. Мазепи Серед них – і родичі гетьмана. У сільській церкві відслужили Панахиду за І. Мазепою, біля монументу поклали квіти, читали вірші, написаних самим гетьманом. Тепер рід Мазепи нараховує кілька тисяч осіб. Найбільше їхнє бажання – щоб Гетьмана перепоховали в Україні. Його могила – у молдовському місті Бендери. *(„День", „5-канал")*

Т. Стецьків пропонує створити Український народний фронт

КИЇВ. — 20 березня народний депутат від „Нашої України -Народної самооборони" Тарас Стецьків запропонував створити нове опозиційне об'єднання – Український народний фронт. Про це він пише у статті для часопису „Дзеркало тижня. Україна". „Завдання цього фронту – організувати оборону українства від орди, розчистити авгієві стайні пострадянської ментальної спадщини, дати суспільству віру у його здатність перемагати, одержати справжню демократію і добробут", – пише автор. Він уточнює, що „на противагу вертикальній системі влади, треба створити асиметричну їй горизонтальну мережу. Можу повідомити оптимістичну новину: такі мережі кожного разу активніше виникають. Крок за кроком, від будинку до будинку, від людини до людини, через просвітницькі і екологічні структури, через будинкові комітети і економічні кооперації, через протестні рухи і справжні профспілки твориться альтернатива. Альтернатива не лише владі – альтернатива колишньому способові життя, патерналізму і корупційному консенсусові", – відзначає Т. Стецьків. *(УНІАН)*

В. Янукович вимагає припинити стягування податків наперед

КИЇВ. — Президент Віктор Янукович 21 березня зажадав від прем'єр-міністра Миколи Азарова припинити існуючу практику стягування податків заздалегідь. Про це він заявив під час засідання керівної ради Комітету з економічних реформ у Києві. „Ця практика має бути припинена", – сказав Президент, звертаючись до М. Азарова. За словами В. Януковича, „якщо ми цього не зробимо найближчим часом, робитимемо це хірургічним шляхом". *(Радіо „Свобода")*

Синод УГКЦ...

(Закінчення зі стор. 1)

наприкінці минулого тижня з єпископами зустрівся колишній глава Церкви Любомир Гузар, але, як запевняє пресслужба УГКЦ, він не обговорював публічно жодного кандидата на пост глави УГКЦ. „Наступника немає. На все воля Господа", – сказав Патріярх Любомир. Він вважає, що шанс очолити УГКЦ є у кожного з 50 єпископів.

Згідно з канонами Церкви, процедура обрання починається зі спільної молитви, після чого кожен єпископ приносить присягу і отримує бюлетень з прізвищами 50 кандидатів. Кожен єпископ має право на один голос і повинен голосувати особисто. Голосувати листом чи через заступника заборонено.

Якщо дві третини голосів не дістане ніхто, голосування буде перенесене на наступний день.

Раніше серед ймовірних кандидатів на пост глави УГКЦ експерти називали Єпископа Йосипа Міляна, Єпископа з Великої Британії Гліба Лончину, Єпископа Богдана Дзюраха, Єпископа Петра Стасюка, Єпископа Степана Меньока, а також ректора Українського Католицького Університету о. д-ра Бориса Ґудзяка, хоч він, як відомо, не є єпископом.

У середу, 23 березня, перед відісланням цього числа „Свободи" до друкарні, надійшло повідомлення, що протягом голосування 21 і 22 березня учасникам Синоду не вдалося обрати нового Главу УГКЦ, оскільки жоден з кандидатів не зміг дістати необхідних дві третини голосів. 23 березня відбувся третій етап голосування. Вислід остаточного голосування у четвер, 24 березня, мав визначатися вже простою більшістю голосів, відданих за певного кандидата.

Відразу ж тоді мало бути назване ім'я нового Глави УГКЦ, а його інтронізація відбудеться в неділю, 27 березня, у Патріяршому соборі Воскресіння Христового в Києві. *(Бі-Бі-Сі, „Високий замок")*

Помер Іван Гель (1937-2011)

У Львові 16 березня помер, на 74-му році життя, Іван Андрійович Гель – відомий український правозахисник, публіцист, організатор самвидаву, активний учасник національно-визвольного і греко-католицького руху в Україні, видатний громадський і політичний діяч.

Народився І. Гель 17 липня 1937 року в селі Кліцко Городоцького району Львівської области. Його батько воював за Україну в армії Української Народної Республіки, після поразки визвольних змагань 1917-1921 років очолював „Просвіту" в рідному селі, після 1939 став головою колгоспу, водночасно підтримуючи зв'язки з підпільною Організацією Українських Націоналістів. Мати І. Геля походила зі старовинної української інтелігентної, національно свідомої родини.

У 1950 році батька І. Геля засудили до 20 років позбавлення волі за співпрацю з ОУН. Першу сутичку з радянською владою І. Гель мав у 13 років, коли під час арешту батька енкаведисти побили матір і сина, який намагався захистити батьків.

Першим свідомим актом громадянської непокори була публічна відмова вступити в комсомол, за що в 1952 році, після закінчення першої чверті 10-ої кляси, юнак вигнали зі школи.

Закінчивши вечірню школу, І. Гель спробував вступити до Львівського університету, але його документів не прийняли, мотивуючи тим, що він – син бандерівця. Він пішов працювати слюсарем на Львівський завод автонавантажувачів.

У 1956-1959 роках І. Гель служив у війську. Після демобілізації намагався вступити на юридичний факультет університету, але туди йому дорога була закрита. Тоді він вступив на заочне відділення історичного факультету Львівського держуніверситету. На другому курсі перевівся на вечірній відділ і почав працювати слюсарем на Львівському електровакуумному заводі. Тоді ж розпочав громадську діяльність.

У 1961 році, на 100-річчя з дня смерти Тараса Шевченка, І. Гель зі своїм другом поклав терновий вінок до пам'ятника Великому Кобзареві у Києві. У тому ж часі І. Гель познайомився з Михайлом Горинем, який уже був знайомий з київськими шістдесятниками Іваном Світличним, Іваном Дзюбою, Євгеном Сверстюком. Василем Симоненком та ін.

З цих пір І. Гель почав активно розповсюджувати самвидавну літературу: „Стан і завдання українського визвольного руху" Євгена Пронюка, „Що таке поступ" Івана Франка, „Вивід прав України", „Україна і українська політика Москви" та ін. М. Горинь та І. Гель і зформулювали свою програму як „боротьбу за державність України".

24 серпня 1965 року І. Геля, тоді студента шостого курсу, заарештували, разом з іншими українськими дисидентами, а в березні 1966 року засудили до трьох років таборів суворого режиму. Карався в мордовських таборах, де познайомився з багатьма представниками демократичного руху в СРСР.

У 1967 році І. Гель двічі звертався до Президії Верховної Ради з листами на захист Української Греко-Католицької Церкви.

Після звільнення з ув'язнення І. Гелеві не дали можливости відновитися в університеті (диплом одержав аж у 1991 році) і заборонили мешкати у Львові. Жив у місті Самбір.



Св. п. Іван Гель

І. Гель видрукував у самвидаві і розповсюдив 11 книг, у тому числі „Серед снігів" Валентина Мороза, яка включала всю його публіцистику й поезію (передмовою до книги була стаття самого І. Геля „Тоталітаризм, український рух і Валентин Мороз"), працю І. Дзюби „Інтернаціоналізм чи русифікація?", збірку віршів Миколи Холодного „Крик з могили", книжку листів М. Гориня з неволі, багато статтей.

7 грудня 1970 року І. Гель виступив на похороні Алли Горської в Києві. У листопаді 1970 року послав до Верховного суду УРСР заяву протесту проти вироку в справі В. Мороза.

В січні 1972 року його знову заарештували, а в серпні засудили на 10 років таборів особливого режиму і п'ять років заслання – як „особливо небезпечного рецидивіста".

Ув'язнення відбував у колоніях особливого режиму в Мордовії (Сосновка) та в Пермській области (Кучино), заслання — в Комі АРСР, Троїцько-Печерський район, селище Милва.

У таборах І. Гель брав участь у багатьох правозахисних акціях і голодівках, зокрема в голодівці з вимогою статусу політв'язня. Одна з його голодівок тривала 100 діб: домагався реєстрації шлюбу зі своєю фактичною дружиною Марією, матір'ю їхньої доньки Оксани (1964 р. н.). 1975 року шлюб був зареєстрований. Усього І. Гель голодував понад 300 діб.

І. Гель є автором книги „Грані культури". Написана в ув'язненні в 1970-их роках, вона розповсюджувалася в самвидаві, нелеґально потрапила за кордон і вперше під псевдонімом „Степан Говерля" була видана у Лондоні 1984 року силами місцевої Української Видавничої Спілки.

В Україні книга „Грані культури" під справжнім іменем автора видана у Львові в 1993 році. Автор дає глибоку аналізу становища української культури і нації в умовах російської окупації.

В 1987 році, вже в період ґорбачовської "перебудови", І. Гель повернувся в Україну. Рік жив у рідному селі, працював пастухом. Разом з В'ячеславом Чорноволом, М. Горинем, Павлом Скочком відновив журнал „Український вісник", став його відповідальним секретарем. Співзасновник Української ініціятивної групи за звільнення в'язнів сумління. У 1987 створив і очолив „Комітет захисту Української Греко-Католицької Церкви", редагував журнал „Християнський голос", організовував перші масові релігійні та політичні акції в Галичині, зокрема збори 250 тис. вірних УГКЦ 19 вересня 1989 року біля собору св. Юра у Львові – тоді катакомбна Церква легалізувалася і дістала офіційне визнання. Брав активну участь у створенні „Меморіялу" і Народного Руху України, добився перед обласною владою офіційного визнання Української Повстанської Партії воюючою стороною в Другій світовій війні.

У 1990-1994 році І. Гель був першим заступником голови Львівської обласної Ради народних депутатів.

До 2002 року очолював обласну комісію відновлення прав реабілітованих.

У 2002 році нагороджений Орденом Ярослава Мудрого V ступеня, до Дня Незалежности в 2006 році – орденом Ярослава Мудрого IV ступеня. Указом Президента України від 18 вересня 2009 року за вагомий особистий вклад у відродження Української Греко-Католицької Церкви з нагоди 20-ої річниці виходу її з підпілля нагороджений Орденом Свободи.

І. Гель – автор сотень публікацій у пресі з найважливіших суспільних питань, у яких завжди займав принципову, високоморальну національну позицію.

Вічна пам'ять великому подвижникові українського духу!

Борис Захаров,
Василь Овсієнко,
члени Харківської
правозахисної групи

Слово про св. п. Івана Геля

У ці години у Львові печально шарудять пера, з-під яких має вийти офіційний некролог про відхід у вічність Івана Геля.

Пам'ять повертає вдячні спогади про миті життя, пережиті разом з покійним. Мозок підбирає високі слова, якими годиться охарактеризувати цю славну постать і її життєву дорогу. А на Гуцульщині напевно вже підбирають трембіту, яка заквилить жалібно у тяжку мить останнього прощання.

Сьогодні Господь поставив крапку у Книзі життя, яку розпочав 17 липня 1937 року і яку заповнював різнокольоровими письменами. Утім, рожевого кольору в ній найменше, бо навіть дитинство та юність – ота найрожевіша пора в житті кожної молодої людини – були сплюндровані трьома окупаціями, воєнним лихоліттям та нищівними хвилями червоного терору. Цьому поколінню доля ставила свої запитання руба, і хто був слабаком – той ставав покручем, а хто стояв на ногах міцно – той ставав героєм.

Іван Гель, без сумніву, належав до тієї другої категорії, і до нього можна впевнено пристосувати біблійний вираз „твердошийого": будучи за статурою кремезним козарлюгою, він витримав усі удари долі, не схилив свою голову перед жодною владою і не торгував своїми принципами.

Це був зразковий приклад галичанина подвійного гарту – церковного й національного. Його духовний світ формувався в церковній цивілізації Митрополита Андрея Шептицького з чітким розрізненням морального добра й аморального зла, з клясичним розумінням єрархії цінностей. Церква була на горбочку галицького села саме тому, що вона посідала горнє місце в єрархії християнського мікрокосму людини.

Чи ж дивно, що коли настала пора виступити на захист Церкви, Іван Гель створив та очолив Комітет захисту УГКЦ, який став важливим, а часом і незамінним інструментом цієї оборони? Чи так уже несподівано, що саме він був редактором славного часопису „Християнський голос"?

Виростав Іван Гель і в силовому полі змагань за національну державу, а тому змалечку знав, що рідну землю українець має боронити. Він довірливо спирався на плече друзів-побратимів і сам служив іншим надійною опорою.

Чи ж дивно, що тюрми й табори стали віхами у його особистій боротьбі з антиукраїнською владою?

Чи так уже несподівано, що формування програми „Боротьба за державність України", розповсюдження самвидаву, організація протестних акцій в ув'язненні та на волі, співредагування „Українського вісника", співучасть в організації Української Гельсінкської Спілки й Народного Руху України, а врешті й праця на посаді першого заступника голови Львівської обласної ради першого демократичного скликання – все це його особисті офіри, складені до жертовника незалежної України?

Проте ніщо на цьому жертовному шляху не завадило Іванові Гелю пронести через ці випробування велике кохання до дружини Марії, закласти з нею міцну сім'ю, дати життя доньці Оксані, віддати її зятеві Валерієві, опікуватися внучкою Яриною. Здавалося, чим більше цю сім'ю шмагала доля, тим більше вона ставала міцнішою. Й не було такого хреста, якого ці дивовижні люди відмовилися б узяти на плечі.

Сьогодні спільнота Українського католицького університету в глибокій пошані схиляє свою голову перед пам'яттю новопреставленого раба Божого Івана. Ми вдячно згадуємо наші спільні проекти, які стосувалися історії Руху опору, і незмінну підтримку, яку виявляв пан Іван нашому Університетові. Просимо Бога, щоб Він упокоїв душу Усопшого та оселив її там, де праведні спочивають.

Також просимо в Бога, щоб Він огорнув Своєю милосердною рукою усіх, хто сьогодні терпить у горі та стражданні: вдову Марію, доньку Оксану з чоловіком Валерієм, внучку Ярину та всю скорботну родину покійного. Просимо їх прийняти від усієї спільноти УКУ наші щирі та глибокі співчуття.

Вічна пам'ять і Царство Небесне новопреставленому рабу Божому Іванові!

о. Борис Гудзяк,
ректор Українського
Католицького Університету,
Мирослав Маринович,
проректор УКУ,
колишній політв'язень

АМЕРИКА І СВІТ

Повітряний простір Лібії взяли під контролю

ТРІПОЛІ, Лібія. — США і Великобританія в ході першого етапу спільної акції міжнародної коаліції з бльокування повітряного простору Лібії вразили 20 з 22 обраних цілей. Про це 20 березня заявив представник армії США підполковник Джеймс Стокман. У ході першого етапу французькі Військові повітряні сили (ВПС) завдали ударів по бронетехніці сил лібійського провідника Муамара Кадафі поблизу Бенґазі – це головний оплот лібійської опозиції на сході Лібії. Силами США і Великобританії по Лібії було випущено, за різними даними, 110-112 крилатих ракет „Томагавк". Норвеґія і Данія заявили про перекидання своїх літаків на бази в Італії. 20 березня ВПС США і Великобританії також завдали ударів по Лібії. Убито 64 особи, понад 150 осіб отримали поранення. Голова об'єднаного комітету начальників штабів США адмірал Майкл Мален заявив, що союзникам вдалося 20 березня „закрити" повітряний простір країни. Разом з тим, є повідомлення, що урядовим силам вдалося дістатися до центру міста Місурата. Між тим, Росія, Китай і Індія висловили стурбованість неспівмірною силою, яку західні країни застосували щодо Лібії. Бомбардування Лібії також засудили представники Африканського союзу і Ліґи арабських держав. У результаті авіоналетів, влаштованих західніми військовими над Лібією, було зруйновано Баб Аль-Азізію, резиденцію та військовий комплекс полковника М. Кадафі. Лібійський провідник М. Кадафі заявив, що його країна готова на „довгу війну" з західніми силами, які обстрілюють його військові підрозділи ракетами. У переданому по державному телебаченні авдіо-записі М. Кадафі зазначив, що втручання США і европейських країн не має „жодного виправдання". Він назвав авіоудари актом тероризму. 21 березня збройні сили західних країн провели друге коло ракетних атак проти військ лібійського провідника М. Кадафі , щоб припинити наступальну акцію проти контрольованих повстанцями міст. Командування американських військ заявило, що атаки за допомогою крилатих ракет „Томагавк" та авіоналети завдали значних шкод лібійській протиповітряній обороні. *(„Українська правда", Бі-Бі-Сі, „Голос Америки")*

Прокурор вимагає для І. Дем'янюка шість років ув'язнення

МЮНХЕН, Німеччина. — Прокуратура в Мюнхені висловила вимогу засудити Івана Дем'янюка, якого в Німеччині звинувачують в причетності до вбивств єврейських в'язнів нацистського концтабору Собібор, до шести років позбавлення волі. Виступаючи 22 березня на засіданні Земельного суду в Мюнхені, прокурор Ганс-Йоахім Лутц заявив, що І. Дем'янюк „був частиною нацистської машини і був причетний до масового знищення євреїв під час Другої світової війни". Свою вимогу прокурор обґрунтував великим числом жертв, до смерти яких, як він припускає, причетний І. Дем'янюк. „Той, хто скоїв злочини такого маштабу, повинен бути покараний, навіть через 60 років і навіть у такому віці", – сказав прокурор. У Німеччині І. Дем'янюкові висунули звинувачення в більш як 28 тис. випадків співучасти у вбивстві. І. Дем'янюк заперечує ці звинувачення й заявляє, що ніколи не був охоронцем у таборах смерти, хоча як радянський військовополонений був змушений до служби на німців. На думку захисту, охоронці в концтаборах діяли з примусу. Крім того, адвокати стверджують, що сам факт того, що І. Дем'янюк служив у Собіборі, не доведений. Після війни І. Дем'янюк довгий час жив у США і був екстрадований до Німеччини в 2009 році. Зараз йому 90 років. Видати І. Дем'янюка для суду після закінчення процесу над ним у Німеччині вимагає також Еспанія. В цій країні його хочуть судити за звинуваченням у співучасті в убивстві еспанців у нацистському концтаборі Флосенбурґ. Як стверджує еспанський суддя, І. Дем'янюк служив у цьому таборі, де перебували 155 еспанців, 60 з яких загинули. *(Радіо „Свобода")*

Пряма шкода від землетрусу в Японії перевищила 300 млрд. дол.

ТОКІО. — Пряма шкода від землетрусу 11 березня в Японії оцінюється в суму від 16 до 25 трлн. єн (від 200 до 312 млрд. дол.), повідомило 23 березня інформаційне аґентство Кіодо з посиланням на уряд. Ці цифри включають у себе тільки безпосередню шкоду, заподіяну стихією будівлям, дорогам та іншим спорудам. Розміри пошкоджень більш ніж удвічі перевищують суму, в яку оцінювали шкоду від землетрусу 1995 року в Кобе. Руйнівний землетрус забрав життя 9,400 осіб, більш ніж 14.7 тис. зникли безвісти. В евакуаційних пунктах живуть близько 300 тис. осіб. Землетрус і цунамі зруйнували автодороги і залізниці, житлові будинки, стихія завдала удару по мостах і залізничних станціях на північному сході Японії. До цього моменту значна частина автодоріг частково або повністю відновлена, три порти і летовище Сендай почали приймати вантажі гуманітарної допомоги. Пошта Японії відновила працю майже на всій території постраждалого району. Розпочато будівництво тимчасового житла для постраждалих. *(„Кореспондент")*

Екс-Президент Ізраїлю отримав сім років тюрми

ЄРУСАЛИМ. — Колишнього ізраїльського Президента Моше Кацава засудили до семи років позбавлення волі за зґвалтування та сексуальні домагання, повідомили 22 березня засоби масової інформації (ЗМІ). Його визнали винним ще раніше на судовому процесі за звинуваченнями у зґвалтуванні працівниці у 1990-их роках, коли він був міністром у справах туризму. Суд також встановив його провину в інших злочинах на сексуальній основі, коли він був президентом. М. Кацав пішов у відставку з посади президента у 2007 році. Він став першим колишнім ізраїльським главою держави, який буде ув'язненим. Судді сказали йому, що ніхто не є поза законом. Згідно з повідомленнями, 65-річний М. Кацав розплакався у залі суду, коли почув вирок, закричавши до суддів: „Ви помилилились! Це брехня! Ті жінки знають, що це брехня". Після того, як М. Кацава визнали винним минулого грудня, ізраїльські ЗМІ назвали той судовий процес „політичним землетрусом", а прем'єр-міністер Беніямін Нетаняґу сказав, що це „сумний день для Ізраїлю та ізраїльтян". Згідно з судовими документами, М. Кацав зґвалтував жінку у квітні 1998 року. А звинувачення у сексуальних домаганнях датують 2003 та 2005 роками, коли він уже був президентом. Адвокати М. Кацава сказали, що він не одразу піде до в'язниці, оскільки суд дав йому 30 днів, щоб подати апеляцію. *(Бі-Бі-Сі)*

Б. Обама продовжує турне країнами Латинської Америки

САНТЬЯҐО, Чіле. — Президент США Барак Обама завершив візиту до Бразилії і 21 березня прибув до Чіле, де мав зустріч з Президентом Себастіяном Пінєрою. У Сантьяґо Б. Обама обговорив з чилійським керівником питання співробітництва в економічному та енерґетичному секторах, як також справу подолання наслідків стихійних лих. Минулого року Чіле уразив потужний землетрус. Президенти Б. Обама і С. Пінєра також мали спільну прес-конференцію. Президент Б. Обама і Перша Лейді Мішель Обама були почесними гостями на офіційному прийнятті, влаштованому С. Пінєрою у президентському палаці Ла-Монеда. Президент Б. Обама віддав належне Чіле за перехід країни від військового правління до демократії, називаючи її прикладом для інших країн світу. Подібні заяви Президент США зробив 20 березня у Ріо-де-Жанейро, де він вказав на Бразилію, як приклад диктатури, яка перетворилася у процвітаючу демократію. Саме вуличні акції протесту у Ріо-де-Жанейро у 1984 році призвели до падіння 20-річної військової диктатури у Бразилії. *(„Голос Америки")*

В Ірані звільнили провідника забороненої партії

ТЕГРАН, Іран. — В Ірані звільнили з тюрми главу забороненої ліберальної партії Ебраїма Язді. Про це повідомила 20 березня державна іранська аґенція „IRNA". 80-річного Е. Язді та кількох його прихильників заарештували 1 жовтня минулого року. Е. Язді також затримували в червні 2009 року під час масових заворушень після обрання президентом Ірану Махмуда Ахмадінеджада. Опозиція не погодилась тоді з офіційними результатами виборів. *(Радіо „Свобода")*

Керівник Пентаґону прибув до Росії

САНКТ-ПЕТЕРБУРҐ. — Роберт Ґейтс прибув 21 березня до Росії. Це буде його остання візита до цієї країни в статусі секретаря Департаменту оборони США. Р. Ґейтс відзначив „надзвичайний" проґрес у зміцненні зв'язків, якого протягом останніх років досягли Росія і США. Керівник Пентаґону, який збирається у відставку влітку, нагадав про співпрацю Росії з очолюваною США коаліцією в Афганістані, підтримку Москвою резолюцій Ради Безпеки ООН щодо Північної Кореї та Ірану. Він також зазначив, що минулого тижня Росія утрималася під час голосування за резолюцію, що передбачала запровадження зони заборони полетів над Лібією. Р. Ґейтс плянує провести переговори з керівниками Росії і виступити перед курсантами російської Військово-морської академії молодших офіцерів. *(Радіо „Свобода")*

ОБСЕ закликає Росію і Грузію розпочати переговори

ПАРИЖ. — Організація безпеки і співробітництва в Европі (ОБСЕ) закликає Росію і Грузію розпочати діялог у справі нормалізації взаємин між обома країнами. Голова ОБСЕ Аудроніюс Азубаліс заявив, що Европа вітає розвиток демократії в Грузії, але додав, що взаємини між Тбілісі і Москвою також важливі. А. Азубаліс, який є також міністром закордонних справ Литви, сказав, що ОБСЕ робить усе можливе, щоб посприяти переговорам між двома сторонами. Він сказав це 15 березня на спільній прес-конференції в Тбілісі з міністром закордонних справ Грузії Григолом Вашадзе. Напруження між Росією і Грузією утримується з часу п'ятиденної війни між ними у 2008 році з приводу Південної Осетії і Абхазії. *(„Голос Америки")*

Хорватія запроваджує щодо України безвізові вакації

ЗАҐРЕБ, Хорватія. — З 1 квітня до 31 жовтня українцям не потрібно буде оформлювати візу для в'їзду з терміном перебування до 90 днів. Досить мати дійсний закордонний пашпорт. Відповідне рішення ухвалив уряд Хорватії. Такий крок стане черговим етапом у встановленні довготермінового безвізового режиму між Україною та Хорватією. Олексанер Дікусаров, речник Міністерства закордонних справ України, сказав: „Громадянам України, які здійснюють поїздку до Хорватії наземним транспортом, повинні потурбуватися про оформлення дво- або багаторазових шенґенських віз для транзитного перетину території Угорщини або інших країн Европейського союзу: Польщі, Словачини або Словенії". *(„5-канал")*

Під час обстрілу Смуги Ґаза загинули вісім осіб

ЄРУСАЛИМ. — Восьмеро людей загинули і ще 12 поранено – під час обстрілу Смуги Ґаза ізраїльськими військовими. Серед них – троє підлітків, які грали у футбол і не встигли сховатися від удару. Тель-Авів стверджує, що ціллю атаки були бойовики, які реґулярно обстрілюють територію Ізраїлю. За інформацією військових, від початку року ісламісти випустили 130 ракет і снарядів по прикордонних містах. Представники руху „Гамас" заявили, що удар по Смуги Ґаза може призвести до ескаляції конфлікту у реґіоні. *(„5-канал")*

ЧЕСНІ ГОЛОСИ РОСІЇ

4. „Путін мусить відійти"

Петро Часто

Усіх „справжніх росіян" – тобто людей, для яких життєвим вибором є правда, справедливість, совість, щире вболівання за свій народ і доброзичливість до зовнішнього світу – ми тут не перелічимо, бо їх у Росії, як і в кожній іншій країні, багато, і завжди може бути ще більше, адже ж Бог і „несправжніх" робить „справжніми".

Однак, хочеться згадати ще декілька особистостей з першої шеренги інтелектуального і духовного опору антидемократичному режимові Кремля.

Дуже цікавий випадок – рідні брати Чубайси, Анатолій та Ігор. Це той приклад, коли члени однієї родини опиняються на протилежних сторонах ідейних барикад. А. Чубайс – головний кремлівський ідеолог, автор концепцій „керованої демократії" і „ліберальної імперії" – ще навіть у ширших межах, ніж колишній СРСР.

І. Чубайс – доктор філософських наук, директор Центру вивчення Росії, автор праць, у яких ще в роки ґорбачовської „перебудови" розвінчав підставові московські міти, зокрема міт про „велику вітчизняну війну" і „велику перемогу", писав про винищення українців голодом. Це йому належить вислів, що „сталінізм впав не від руки Хрущова, а від рук оунівців і упістів, які керували повстаннями в'язнів в Норильську, Воркуті та інших сталінських концтаборах". В одному з його інтерв'ю д-р І. Чубайс сказав: „У війні за день гинуло 5,000 людей, а під час Голодомору в Україні – 20 тис. Радянська влада була тоталітарною, при ній неможливо було говорити правду. Панувала ідеологія, яка мала єдину ціль – довести правильність комунізму. Тому після краху Радянського Союзу постало нове розуміння того, що відбувалося у XX ст., що становила собою Друга світова війна. Процес переосмислення в країнах Прибалтики, в Україні триває. Щодо Росії, то наша влада намагається законсервувати стару тоталітарну карту світу, створену у XX ст. Низка вчених – їх небагато – намагається створити об'єктивну, реалістичну карту, але наштовхується на протидію консерваторів...".

До рішучих політичних опонентів Президента Дмитра Медведєва і прем'єра Володимира Путіна належить Борис Нємцов, відомий також тим, що був радником Президента України Віктора Ющенка. Як талановитого економіста-аналітика і потенційного реформатора його, тоді ще зовсім молодого (народжений у 1959 році) наблизив до себе Президент Борис Єльцин, призначивши першим заступником голови Уряду Росії і членом Ради безпеки. Відтак в єльцинському оточенні перемогли імперські яструби і змусили Б. Нємцова вийти з уряду.

Ось як він відповів на запитання, чим відрізняється путінська Росія від єльцинської: „Путін перекреслив усе, що зробив Єльцин. Замість свободи слова – цензура. Замість дружних взаємин з сусідами – ворожі. Замість ринкової економіки – корумпований державний капіталізм. Замість виборів – фарс. І зовнішня політика Єльцина була дружелюбнішою, ніж нинішня. Були конфлікти, але Єльцин міг домовитися і з Леонідом Кравчуком, і з Леонідом Кучмою. До України ставився по-людськи. Ні конфронтації, ні газових війн не було, як і спроб поставити Україну на коліна".

А ось коментар Б. Нємцова з приводу рішення Верховного суду Росії ліквідувати Національно-культурну автономію українців Росії: „Ставлення московської влади до українців і їхніх поглядів на дійсність – це тотальна параноя".

17 січня на прес-конференції в Москві Б. Нємцов закликав країни Заходу скасувати поправку Джексона-Веніка щодо Росії, полегшити вступ Росії до Світової організації торгівлі, а натомість „запровадити санкції проти конкретних російських негідників, починаючи від прем'єра Путіна". При цьому Б. Нємцов не побоявся назвати низку прізвищ високопоставлених російських чиновників, з вини яких „у країні розтоптано Конституцію, знищено місцеве самоврядування, відновлено цензуру, зацьковано і придушено опозицію... Ці чиновники роблять свої мільйони в Росії, а навчають дітей і зберігають банківські рахунки в Европі". На думку Б. Нємцова, заборонити цим конкретним негідникам в'їзд до країн Шенґенської зони та Північної Америки і заарештувати їхні закордонні банківські вклади – це найпрямішій шлях до демократизації Росії.

Чи не найяскравіша постать сьогоднішньої російської опозиції – Гарі Каспаров, 13-ий чемпіон світу з шахів, один з найбільших шахістів в історії. На 42-му році життя він залишив шахи, спонуканий страшною відсталістю громадянського суспільства в Росії. Його тодішнє міркування: „В російській політиці забагато генералів і замало інтелекту, тому я сподіваюся, що моя здатність до стратегічного мислення поможе моїй батьківщині".

Ні, в путінській Росії це шляхетне сподівання не могло справдитися. Заснований і очолений Г. Каспаровим „Об'єднаний громадянський фронт" став об'єктом брутальних переслідувань з боку Кремля. Дійшло до того, що коли в жовтні 2007 року російські демократичні сили розпочали кампанію за висунення Г. Каспарова кандидатом на пост президента Росії, влада кинула його за ґрати.

У 2008 році довкола Г. Каспарова зформувався опозиційний об'єднаний демократичний рух „Солідарність". Виступивши за свободу слова і соціяльну справедливість, цей рух ясно остеріг російське суспільство, що в країні запанував авторитарно-поліцейський режим, який врешті заведе Росію у безвихідь.

У 2010 році Г. Каспаров започаткував загальноросійську кампанію „Путін мусить відійти". У зверненні до народу він підкреслив: „Поки ми не позбудемося Путіна, країна не стане вільною".

Важливу думку нещодавно висловив Г. Каспаров на сторінках „The Wall Street Journal" щодо міжнародної ситуації у зв'язку з загравнням Заходу з Москвою: „Двоїсті сиґнали адміністрації Барака Обами можуть врятувати авторитарний російський режим від загибелі, і це дуже зле... США неспроможні досягнути з путінською Росією ніяких угод, в межах котрих вона перестала б озброювати близькосхідніх терористів і сприяти ядерній програмі Ірану".

Як і в Україні, здорові сили в російському суспільстві розраховують на прихід у велику політику молоді, котра вже обтрусила з ніг спадок совєтизму і котра також рішуче не приймає путінізму. Один з цієї політично активної і перспективної молоді – Володимир Рижков, співзасновник і співголова Партії народної свободи, у програмі якої визначено чотири принципи: боротьба з корупцією, повернення виборів усіх рівнів, реформа правоохоронних органів і вивільнення підприємництва та розкріпачення громадянського суспільства.

Підсумовуючи результати 2010 року в Росії, В. Рижков сказав у своєму виступі на Радіо „Ехо Москви": Відверте намагання Путіна залишитися при владному кермі й після 2012 року, його вперте небажання визнати свою політику згубною для Росії може закінчитися для усіх нас зле. В найкращому разі нас чекатиме довготривалий економічний застій, соціяльний занепад, втеча з країни і капіталів, і мільйонів людей. В найгіршому, що також можливий – корупція, централізація і беззаконня приведуть країну до розпаду вже в цьому десятилітті, що тепер настало...".

ПОВЕРТАЮЧИСЬ ДО НАДРУКОВАНОГО

В. Путін збентежив Джо Байдена несподіваною пропозицією

Під час візити віце-президента США Джо Байдена до Москви 8-10 березня відбулась його зустріч з прем'єром Росії Володимиром Путіним, який запропонував американському гостеві скасувати візовий режим між Росією і США („Свобода" ч.10). Ця пропозиція стала несподіваною не тільки для Дж. Байдена, а й для світової преси.

Андрій Колесніков в газеті „Комерсант" пише: „Байден цей удар витримав і навіть спробував перейти у контрнаступ з допомогою своїх „антирадянських" спогадів". Дж. Байден в 1979 році зустрічався з провідниками СРСР Леонідом Брежнєвим, Олексієм Косиґіним і Андрієм Ґромиком і зберіг не найкращі спогади про них. А. Колесников пише: „Чи розумів Путін, що його пропозиція була приречена на провал ще до того, як він її озвучив? Без сумніву. Чи він хотів таким чином обеззброїти американського віце-президента?".

Дж. Байден і справді на якусь мить розгубився від абсурдности почутого, але швидко отямився і спочатку чемно сказав, що це „гарна ідея", а потім додав: „Якщо ви не зауважили, існує велика різниця між Президентом і віце-президентом США. Я не вирішую такого роду питання".

Поліна Хімшіяшвілі в газеті „Вєдомості" висловилася дуже конкретно: „А от з прем'єром взаєморозуміння не сталося. „Байден розповів нам, що він, як і експрезидент Джордж Буш, зазирнув в очі Путінові, але, на відміну від Буша, не побачив там душі", – поділився з „Вєдомостями" співголова партії „Правоє дєло" Леонід Гозман.

Ярослав Загорець з інформаційного інтернет-видання „lenta.ru" пише, що В. Путін „збентежив гостя несподіваною пропозицією скасувати візовий режим між Росією і США". Інтернет-газета зауважила „легке нерозуміння" на обличчі гостя.

Неважно збагнути задум В. Путіна, який хотів продемонструвати росіянам ідеологему з недавнього минулого: ось ми готові приймати американців в Росії, а вони росіян не хочуть! Насправді росіянин може з'явитися в США і без візи. Ось приклад: недавно до Америки доставили затриманого в Таїланді російського оптового продавця зброї терористам Віктора Бута. Такі випадки можливі і в майбутньому.

Візита Дж. Байдена до Москви мала прикре для В. Путіна продовження. Віце-президент США зустрівся з провідниками опозиції і представниками громадянського суспільства. Він вручив міжнародну нагороду Державного департаменту США „За хоробрість" Євгенії Чириковій, яка мужньо виступила проти влади на захист підмосковного лісу. Потім він поїхав на зустріч з студентами Московського університету і розповів їм, що інвестиційний клімат в Росії лякає американські компанії, судова система Росії викликає за кордоном сумніви (згадав про засудженого підприємця Михайла Ходорковського і замученого у в'язниці юриста Сергія Магніцького, переслідування учасників акції опозиції у Москві). Дж. Байден сказав, що американці і европейці не інвестуватимуть в країни, де порушують судові закони. Він критично оцінив дотримання в Росії прав людини, свободу виборів і засобів масової інформації.

У червні 2010 року Росія передала до Европейського союзу проєкт документа про скасування візового режиму з країнами ЕС. Дальша доля цього проєкту невідома. Президент Франції Ніколя Саркозі на подібну пропозицію провідників Росії заявив, що безвізовий режим з Росією може бути впроваджений через 10-15 років, тобто уникнув конкретної відповіді. Покищо небезпечно впускати росіян не тільки до Европи чи США, а й до України.

Левко Хмельковський

„На благо народу"

В сучасному світі жорсткої економічної конкуренції державні борги – не диво. Їх мають усі країни, навіть сильні. Тому тут важлива не так сума боргу, як загальна тенденція, тобто що далі – зменшується він чи збільшується? Уряд визнається професійним, ефективним, коли борг зменшується.

В Україні ж бачимо щось нелогічне: прем'єр-міністер Микола Азаров запевняє в ефективності урядових рішень, а державний борг стрімко росте. Ось факти: на початку березня 2010 року, коли у Верховній Раді „реґіонали" разом з перекинчиками з інших партій утворили депутатську більшість і заприсягнули діяти „на благо народу України" державний борг становив 318 млрд. грн., на кінець же року він дійшов до 432 млрд. грн., тобто збільшився на 114 млрд. грн.

Практично це означає, що сьогодні на кожного мешканця країни припадає 15 тис. державного боргу. І дуже скоро припадатиме значно більше, оскільки держбюджетом на 2011 рік передбачено збільшення державного боргу ще на 107 млрд. грн. А бюджет – це ж не що інше, як податки від громадян, кишеня кожної працюючої людини.

То як цю аритметику зрозуміти? Коментує голова Комітету економістів України Андрій Новак: „На побутовому рівні це означає, що уряд від імені держави набирає боргів не для того, щоб відкрити якусь справу чи розвинути виробництво, а щоб програвати боргові гроші у касіно, пропивати чи проїдати. Автор раніше вважав, що попередній український уряд є найгіршим за період Незалежности – уряд, який своїм популізмом піднімав цінові хвилі, масовими закупівлями імпорту підривав вітчизняних виробників, шаленими боргами підривав фінансову стабільність країни. Але сьогодні з кожного з цих пунктів діючий уряд перевершив попередній і привів Україну на шосте місце в світі за небезпекою державного дефолту".

А тепер погляньмо, як файно на цьому тлі небезпеки державного дефолту маються „слуги народу" – депутати українського парляменту. На утримання кожного з 450 депутатів платник податків дотепер щороку віддавав 700 тис. грн. Відтепер, як свідчить вже поданий і напівсхвалений законопроект про бюджет Верховної Ради на 2011 рік, цей тягар збільшиться: законодавці заплянували для себе фонд бюджету на суму 850 млн грн. – на 40 млн. грн. більше, ніж минулого року і на 150 млн. грн. більше, ніж позаминулого (див. докладну аналізу „Скільки коштує депутат українському народові" в „Українській правді" з 16 березня).

Окрім місячної платні, яка становить, 17,425 грн., депутат дістає на „літнє оздоровлення" ще дві місячні платні і не сплачує з них податку. А є ще й таке джерело безбідного депутатського „служіння народові" – стаття в бюджеті, яка називається „Відшкодування витрат, пов'язаних з виконанням депутатських повноважень" – 209,100 грн на рік., або 17,425 – на місяць. Що тут мається на увазі – неможливо збагнути. Також – на проїзд по території України – 26,800 грн. на рік. Також на телефонічні розмови – 4,890 грн. на рік. І ще низка інших пільг, яких так звані „народні депутати" не заслужили. То хто кому служить в Україні? Влада – народові, чи народ – владі?

СВОБОДА

Пам'ятаймо про Україну!

Газета заснована у 1893 році

Видає Український Народний Союз

Головний редактор – Рома Гадзевич

Редактори: Христина Ференцевич, Левко Хмельковський, Петро Часто.

FOUNDED IN 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published weekly on Fridays by the Ukrainian National Association, Inc. at 2200 Route 10, P. O. Box 280, Parsippany, NJ 07054

Svoboda: (973) 292-9800; Fax: (973) 644-9510

E-mail: svoboda@svoboda-news.com Website: www.svoboda-news.com

Postmaster, send address changes to: Svoboda, P. O. Box 280, 2200 Route 10, Parsippany, NJ 07054.

Передплата на рік $55.00, на півроку – $35.00. Для членів УНСоюзу $45.00 річно, на півроку – $30.00. За кожну зміну адреси – $1.00. Чеки і грошові перекази виставляти на „Svoboda".

Periodicals postage paid at Caldwell, NJ 07006 and additional mailing offices.

Адміністрація „СВОБОДИ"

Адміністратор – Володимир Гончарик (973) 292-9800 дод. 3041
e-mail: admin@svoboda-news.com

Керівник відділу оголошень – Марійка Осціславська (973) 292-9800 дод. 3040
Fax: (973) 644-9510
e-mail: adukr@optonline.net

Передплата – Марійка Пенджола 973) 292-9800 дод. 3042
e-mail: subscription@svoboda-news.com

БЕРЕЗЕНЬ В НАШІЙ ІСТОРІЇ

Україна одна...

Ось де цікава і все ще не досить досліджена тема української історії часів СРСР: як совєтсько-московська влада, спочатку знесиливши нашу націю голодоморами і кривавими репресіями, відтак методично і багатьма способами гальмуючи розвиток української культури й мовно асимілюючи наш народ, боялася, ні – просто жахалася українства поза Україною, передусім – нашої діяспори у вільному світі, зокрема й особливо – організованого українства Північно-американського континенту.

Чого тільки не навигадувала московська пропаґанда в шалених спробах утворити неперехідну прірву між Україною і західньою діяспорою. Дійшло до абсурду: усіх національно свідомих наших людей Москва називала „лютими ворогами українського народу", за сімома замками ховаючи правду про організоване українське життя в демократичних країнах Заходу.

Може, менший, та все ж подібний страх перед нашою діяспорою і подібне бажання витерти з історії, проіґнорувати це велике явище успадкувала від совєтського режиму нинішня влада, котра своїми міністрами, навіть міністром науки і освіти, тримає відвертих україножерів.

А тим часом правда проста і неспростовна: нема двох Україн, і навіть найменшої прірви не могло бути між матірною землею і українським еміґрантом – заробітчанським, політичним і всяким іншим. Тому й така цікава історія української діяспори в США чи Канаді, що варто взятися за вивчення будь-якої біографії з-поміж сотень тисяч їх і мільйонів, як відразу натрапите не на „прірву", а на родинний зв'язок наших людей в Україні і в різних світах поза нею. І в масі випадків йтиметься не лише про кровну, але й про духовну, світоглядну єдність.

Один приклад, близький до нашої „Свободи". Коли першому на українських поселеннях в Америці греко-католицькому священикові, завзятому організаторові громадського життя о. Іванові Волянському конче стали потрібні відповідні помічники, на його заклик у 1886 році приїхав активний молодий діяч львівської „Просвіти", тоді ще студент університету і близький товариш Івана Франка Володимир Сіменович.

У Львові залишилася його рідна сестра Олена (в заміжжі – Кисілевська). Згодом вона згадувала:

„...Як жовнір за заклик старшини, став до праці серед першої еміґрації мій брат, д-р Володимир Сіменович. Через наше жваве листування я довгі літа переживала процес духовного розвитку й зросту сили та свідомости нашої еміґрації. Захоплювалася радісними, повними запалу вістками: церкви будуємо! Господарське життя розвиваємо! Інституції одні по одних закладаємо!

...Тут уже моя перша співпраця з братом. Він – голова Просвітної комісії при Українському Народному Союзі, що має стати наче народним університетом за морем; я тут – представниця тієї Комісії на рідний край...

Що дала нам заморська еміґрація? Багато! Вже саме усвідомлення, що там, далеко за морем, на багатій, вільній землі наші сестри й брати відчувають те, що й ми, кріпить, підносить наші сили у Рідному Краї...

З якою радістю й цікавістю читала я перші числа „Свободи", надіслані братом! Скільки надій покладали ми обоє на „Свободу"! Вже з перших її листків віяла до нас віра в свої сили, йшли зазиви до організації, необхідної в нових умовах на новому терені. Йшла заохота до науки, до розбудови свого релігійного життя – тої підвалини, на якій росте, будується українське життя всюди, де тільки кине нас доля...

...Всі ваші культурні надбання, Союзи, Інститути, „Просвіти", „Рідні Школи", Союзи Українок і всякі інші культурні й освітні організації є не тільки вашим надбанням, але й нашим.

Ваша молитва за рідний край у Вашій церкві за морем, ваша пісня з естради великого світу, Ваше слово на народних святочних зібраннях, взагалі кожна ваша маніфестація у наших спільних народних справах в'яже нас тісно з вами й каже всім українським серцям битись одним бажанням, одним ритмом – і тут, на Рідній Землі, і там, за океаном. Слава ваша є нашою спільною славою...".

Не меншу гордість, мабуть, відчував і д-р В. Сіменович за свою сестру та за її проукраїнську діяльність у Галичині перед Першою світовою війною й після війни. О. Кисілевська – засновниця перших жіночих товариств в Станиславові і Коломиї, за самовіддану працю в „Жіночому допомоговому комітеті для січових стрільців та інших вояків" австрійський уряд нагородив її „Срібним Хрестом". Відразу після війни почався її плідна літературна і журналістська діяльність, спрямована на розвиток жіночого руху в Галичині й емансипацію українок. Книжки О. Кисілевської „Українське жіноцтво в старовині", „Як вести працю в жіночих гуртках", „Самовиховання" донині не втратили ні пізнавального, ні виховного значення.

У Коломиї в 1925 році О. Кисілевська також заснувала тижневик „Жіноча доля" й була його головним редактором і видавцем до 1939 року, тобто до початку Другої світової ввійни.

Після війни, вже в Канаді, маючи за собою величезний досвід літературної, історико-дослідницької і громадської праці, О. Кисілевська очолила Світову Федерацію Українських Жіночих Організацій, водночас написала і видала низку надзвичайно цінних спогадів, зокрема про Ольгу Кобилянську, Уляну Кравченко, Наталію Кобринську, Олену Теліґу, Ольгу Басараб, Андрія Чайковського.

Без числа дає наша історія таких прикладів, коли родину ділив океан, але міцно в'язала любов'ю до України й відповідальність за її долю. Тож в день народження О. Кисілевської – 24 березня –згадаймо добрим словом обидвох їх – полум'яну українку і її брата, незабутнього діяспорного діяча д-ра В. Сіменовича.

П. Ч.

З РЕДАКЦІЙНОЇ ПОШТИ

Українці Арґентини подбали про пам'ять жертв Голодомору

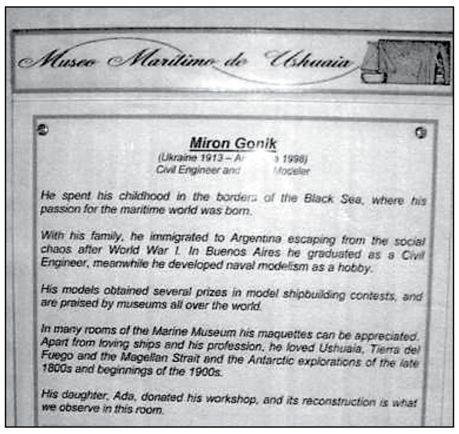
Недавно ми побували з турою в Арґентині і в Буенос-Айресі побачили меморіяльну таблицю, присвячену Голодоморові 1932-1933 років в Україні, яку встановила в 2008 році Українська Центральна Репрезентація разом з Посольством України в Арґентині.

Треба подякувати українцям в Арґентині, що створили пам'ятник жертвам Голодомору в найбільшій катедрі міста. Єдиним побажанням було б мати покажчик при вході до каплички, щоб туристи його помітили. Ми в США також повинні створити подібні меморіяли в одній з головних катедр Вашінґтону, Ню-Йорку або Чикаґо.

Також ми побували в найпівденнішому містечку Південної Америки Ель Фін дель Мундо і відвідали Морський музей, де несподівано натрапили на майстерню, присвячену українцеві Миронові Ґоникові, який малим хлопцем виїхав з України після Першої світової війни, закінчив вищі студії інженерії в Буенос-Айресі і захопився будуванням макетів старих кораблів. Було б бажаним, щоб у брошурі музею було подано про цього українця, макети кораблів якого можна бачити в музеї.



Меморіяльна таблиця, присвячена Голодоморові 1932-1933 років в Україні.



Таблиця на честь Мирона Ґоника в Морському музеї.

Богдан Боднарук,
Чикаґо

Важко переоцінити значення

З великою приємністю надсилаю до „Свободи" сторінку часопису „Замок" з міста Кременця, де є подяка Українському Народному Союзові, а передусім газеті „Свобода", яка віддавна поміщує мої репортажі, а більш інтенсивно – останніми роками.

За ці статті не тільки я особисто вдячний, але дуже багато людей у Києві, Кременці, Надвірній, Долині, Івано-Франківську, Львові, Коломиї, Тернополі, Яремчі.

Прошу мені вірити, що важко переоцінити значення для різних людей, а особливо студіюючої молоді та загалом для людей слова, музики, мистецтва, коли „Свобода" згадує їх у якийсь спосіб. Нам ніхто не боронить собі помагати, себе шанувати, бо тільки спільними зусиллями і постійними добрими ділами зуміємо перебороти усі труднощі на шляху до зміцнення повністю незалежної української Держави.

Ще раз щира подяка „Свободі" за цю вагому поміч.

Володимир Луців,
Лондон, Великобританія

На Полтавщині насаджують ліси

2011 рік оголошено Міжнародним роком лісів, а тому лісівники області докладають зусиль до збільшення лісових масивів та на раціональному їх використанню.

Головний лісничий Полтавської области Олександер Яресько розповів, що на Полтавщині здійснюється обласна програма комплексного розвитку лісового господарства „Ліси Полтавщини до 2015 року", за якою загальний обсяг насаджених лісів сягне 2,100 гектарів.

Основними породами стануть сосна та дуб. Плянується закласти алейні насадження модрини, каштану, липи, берези, верби, клену, туй, ялини та ялівця.

Анатолій Сазанський,
Миргород, Полтавська область



Головний лісничий Полтавської области Олександер Яресько.

Наукового дослідження дзвонів Волині ще не було

Щиро дякую редакції „Свобода" за творчу працю, якою ми, волиняки пишаємося, бо ви несете слово правди і віри до читачів. Прийміть подяку від мене, моїх рідних, друзів, студентів і викладачів Волинської духовної семінарії.

Всі надіслані мені числа „Свободи" з моїми публікаціями передаю до Державного архіву Волинської области, де їх читають науковці і студенти. Дякую за поміщення моїх звернень до читачів „Свободи", які спонзорують мої видання. Без їхньої допомоги мої книги не прийшли б до українців світу.

Хочу подякувати всім тим українцям США, Канади, Австралії, які допомогли видати мою працю „Новітні мученики Святого Українського православ'я на історичній Волині (XX ст.)."

Моє чергове дослідження „Дзвони Божих храмів історичної Волині X-XI ст.", я закінчую писати. Коли розпочав свої пошуки матеріялів про дзвони Волині в бібліотеках ім. Василя Стефаника у Львові, ім. Володимира Вернадського у Парляментській бібліотеці в Києві, то в них, опріч моїх 22 статтей на цю тему, нічого не виявив.

Тільки в Національній бібліотеці в Києві знайшов дослідження проф. Василя Біднова (1931 рік, Варшава), але про волинські і галицькі дзвони сказано там лише кількома реченнями. Тому майже виключно це моє наукове дослідження написане на власних пошуках і знахідках у храмах та монастирях, де збереглися дзвони. Маю надію, що небайдужі українці допоможуть у виданні цього дослідження.

Моя адреса: Володимир Рожко, вул. Липинського, 1, кв. 19, Луцьк, 43024 Ukraine. Тел.: (380-332), 789-090.

Володимир Рожко,
Луцьк

Студенти дбають про сиріт

В Інституті педагогіки і психології Національного педагогічного університету ім. Михайла Драгоманова, який очолює академік Володимир Бондар, відроджуються традиції благодійности. І це не випадково. Адже центральний корпус університету розміщено в приміщенні, збудованому меценатами-цукрозаводчиками Терещенками.

В університеті діє Міжнародний благодійний фонд ім. М. Драгоманова, заснований за згодою його онуки Наталії Бартаї-Драгоманової для підтримки студентів, аспірантів, викладачів та співробітників університету, для розбудови педагогічної освіти і науки, оновлення університетського дому.

7 лютого в Інституті почалась благодійна акція „Подаруй серце дитині", яку проводить сектор благодійности студентської ради інституту. Його очолюють Аня Гаєвська й Лоліта Головченко.

На прохання долучитися до збору дитячих книжок, м'яких іграшок для дітей-сиріт, які будуть передані до інтернату в Києві, відгукнулися студенти Сніжана Чайка, Анна Лапченко, Олександра Нефедова, Інна Свіргун, Марина Васюта, Діяна Сіган та багато інших.

Студенти плянують прочитати дітям-сиротам казки в закріпленому за інститутом інтернаті. В наступному благодійному заході студенти навчать сиріт виготовляти ляльки з ниток.

Тетяна Курінна,
Київ

ЖИТТЯ ГРОМАДИ

Відбувся сумівський баль дебютанток

ПАРСИПАНІ, Ню-Джерзі. – 26 лютого Крайова управа Спілки Української Молоді Америки (СУМ) влаштувала 47-ий баль дебютанток в залі готелю „Шератон". Сумівська родина з приємністю представила 15 чарівних юначок, які є активними членами СУМ та активні у своїх громадах.

Відкрила баль дебютанток голова підготовчого комітету Лариса Блага-Татаренко, яка привітала гостей. Від Крайової управи СУМ до присутніх звернувся її голова Андрій Бігун. Ведучі Оля Фіголь та Адріян Длябога продовжили свято.

Під оплески гостей вони представили кожну дебютантку, батьків та ескортів, розповіли з яких осередків походять дівчата, де вони вчаться, яку участь беруть у житті громади, які пляни мають на майбутнє. Слово від дебютанток прочитала Наталка-Анна Міджак. Після представлення дебютанток в залі пролунала чарівна музика, і ескорти запросили дебютанток до танцю, який підготував хореограф танцювальних ансамблів у Йонкерсі, Ню-Йорк, Гриць Момот.

Присутніх привітав Єпископ Павло Хомницький, благословив дебютанток та промовив молитву. На балі були також присутні ректор Стемфордської семінарії о. Богдан Данило та капелян СУМ о. Ігор Міджак.

Бенкет пройшов у супроводі фортепіянних мелодій, які виконав Андрій Стасів. Після вечері сумівська родина спільно з гостями брала участь у забаві, під час якої грали оркестри „Грім" та „Ворони".

В складі цьогорічних дебютанток були Андрея-Марія Зелез, Н.-А. Міджак, Таня Бігуняк, Дженифер-Євгенія Одомірок, Ольга Богун, Іванка-Вікторія Бігун, Стефанія Гуменюк, Каміла І. Бобяк, Анна Вдовюк, Моніка-Гелена Вісльоцька , Адріяна-Юлія Головко, Ірина-Софія Грубій, Лариса-Катерина Бундзяк, Елейна-Марія Ватасин, Катерина-Юлія Мандич.

У підготовчому комітеті працювали Л. Блага-Татаренко, Дарія Горбачевська, Оля Загнійна-Колон, Наталка Горбачевська, Геня Кузьмович-Блага, Мирон Приймак. Успішному проведенню балю сприяли Федеральна Кредитова Кооператива СУМА-Йонкерс, Українсько-Американська Кредитова Спілка „Самопоміч", дирекція Дому Української Молоді в Йонкерсі, хореограф Г. Момот, А. Стасів, Оксана Бартків, Уляна Блага, Леся Гаргай, Томя Пиз та Никола Луцак.

Оксана Бартків



Учасників свята вітає Лариса Блага-Татаренко. *Фото: Оксана Бартків*



Дебютантки 47-го сумівського балю. *Фото: YCPhotoDesigns LLC*

В музеї відбувся вечір громадського визнання

ЧИКАҐО. – В Українському Національному Музеї 27 лютого відбувся вечір громадського визнання.

Почесними номінантами, згідно з рішенням дирекції музею, обрано тележурналіста каналу „CBS-2 News" Роба Джонсона, конґресмена США Майка Квиґлі та колишню зірку чикаґської гокейної команди „Chicago Blackhawks" Кліфа Короля. Того ж вечора у новинах телеканалу „CBS-2 News" Р. Джонсон зазначив, що присутність в Чикаґо такого музею, як Український Національний, дає змогу розуміти краще один одного, пізнати себе, свою культуру і з повагою ставитися до історії інших.

Провідників української громади та гостей привітав президент музею Ярослав Ганкевич. Ініціятором її проведення був член ради дирекції музею Стів Демітро. Він розповів присутнім про те, як музей зумів об'єднати цих людей, а також про їхній зв'язок з українською громадою. Члени дирекції Лідія Ткачук, Орест Гриневич та Богдан Дудич представили громаді номінантів. Кожному з них на знак поваги та визнання вручили особливу відзнаку – козацьку булаву.

Р. Джонсон, зворушений такою увагою, зауважив, що він ще раз переконується в тому, що Чикаґо – це місто, де живе світова історія, і він вдячний долі, що, як журналіст, спілкується з спільнотою, вносячи свою лепту в цю історію. Заставкою на закінчення новин на його телеканалі того вечора слугувала українська писанка, написана Катею Міщенко-Мицик для гостей, з логотипом, відповідно до їхньої діяльности.

Слова сенатора М. Квиґлі про те, що він давно знайомий з українською громадою і є її давнім другом, а побувавши в музеї, навіть відчув себе до певної міри українцем, викликали оплески присутніх. Сенатор повідомив про свою недавню зустріч у Вашінґтоні з міністром закордонних справ України Костянтином Грищенком, якого він здивував своєю обізнаністю з політичною ситуацією в сучасній Україні. Занепокоєння сенатора згортанням демократії, питанням Голодомору-геноциду 1932-1933 років і його заяви з цих питань в Конґресі США мають для світового українства першочергове значення.

К. Король – впливова особа в спортивному світі, президент клюбу слави гокейної команди „Chicago Blackhawks", один з фундаторів стипендійного фонду, що за останні 10 років понад 1 млн. дол. призначив на стипендії талановитим студентам Америки, до музею прийшов з родиною, щоб і вона пізнала своє коріння серед людей, близьких за духом. Його дорога у великий спорт розпочалася у провінції Саскачеван у Канаді. Народжений в 1946 році у родині фармера, де було п'ятеро дітей, він з дитинства знав, що успіх досягається важкою працею. Дід гокеїста Стефан Король еміґрував до Канади в 1894 році з Буковини. Тепло і щиро розповідав К. Король про свою маму, що писала писанки, про своє служіння вівтарним хлопцем в українській церкві, про українську суботню школу.

Гості отримали в подарунок англомовне видання книжки про Голодомор-геноцид 1932-1933 року в Україні від Фундації українського Голодомору-геноциду. Спонзором зустрічі була кредитівка „Самопоміч". Після урочистої частини та вечері присутні мали можливість ближче познайомитися з гостями.

Марія Климчак



Дирекція і працівники музею з гостями (в першому ряді зліва): Марія Климчак, Кліф Король, Майк Квиґлі, Роб Джонсон, Стів Демітро, Микола Міщенко.

Відбудеться конференція про дисидентський рух

НЮ-ЙОРК. – Програма українських студій Колюмбійського університету організовує наукову конференцію, присвячену аналізі дисидентського руху 1960-1980-их років та його впливові на суспільство і політичні процеси в Східній Европі, зокрема в Україні.

Програма конференції включає, крім доповідей відомих істориків та політологів, виступи колишніх дисидентів з України, Росії і Польщі та закордонних правозахисників, письменників, журналістів, мистців. Конференцію завершить концерт, що відбудеться в Українському Музеї Ню-Йорку. Вступ на всі імпрези конференції – вільний.

Конференція розпочнеться 30 березня, о 7-ій год. вечора, у Колюмбійському університеті (International Affairs Building, 420 West 118th St., заля на 15-му поверсі) виступом Мирослава Мариновича, одного з засновників Української Гельсінкської Групи, тепер – проректора Українського Католицького Університету у Львові. Після доповіді в конференційній залі відбудеться прийняття.

31 березня, у Колюмбійському університеті, о 9:30 ранку відомі правозахисники – Христина Ісаїв (Комісія з прав людини Світового Конґресу Вільних Українців), Джері Лібер (засновник Human Rights Watch) та Анна Процик (Університет міста Ню-Йорк) – подадуть історичний огляд інакомислення та руху опору в СРСР та Східній Европі.

О год.1:30 по полудні буде обговорена історична та архівна база для вивчення дисидентського руху. Виступлять Ксеня Кебузинська та Анна Комаромі (обидві з Торонтського університету) і Бенджамін Нейтанс (Пенсильванський університет). В останній частині відбудеться круглий стіл за участю відомих дисидентів: Павла Литвинова, М. Мариновича та Генрика Вуєця. Того ж дня о 8-ій год. вечора у Колюмбії (717 Hamilton Hall) відбудеться перегляд фільму Юрія Іллєнка „Криниця для спраглих” (1965 рік, сценарій Івана Драча) та дискусія про дисидентський рух і життя та творчість цього відомого режисера. Вечором провадитиме Юрій Шевчук (Колюмбійський університет).

1 квітня, о 10-ій год. ранку, виступлять професори Майкл Бернгард (Флоридський університет), Олександер Мотиль (Ратґерський університет) та Пітер Редавей (Університет ім. Джорджа Вашінґтона).

По обіді (1:30 год.) відбудеться дискусія про дисидентський рух та сучасну культуру. У ній візьмуть участь Марко Андрейчик і Катерина Непомняща (Колюмбійський університет) та Юстина Бенек (Індіянський університет).

О 4-ій год. виступлять учасники різних неконформістських рухів: Володимир Діброва (письменник, Гарвадський університет), Віталій Комар (художник, Ню-Йорк), Микола Рябчук (політолог і публіцист, Київ) та Ева Вуйцяк (драматург, Познань, Польща).

Програма конференції того дня завершиться концертом Віктора Морозова, одного з найвідоміших українських співаків і композиторів.

Концерт відбудеться в Українському Музеї (222 East 6th St.). Початок о 8-ій год. вечора. Учасникам конференції також буде цікаво оглянути представлену у музеї виставку праць Опанаса Заливахи, учасника дисидентського руху.

Додаткову інформацію про конференцію можна отримати з інтернету: www.harrimaninstitute.org або телефоном: 212-854-4697.

(ФКУ— Кембрідж)

Вшанували пам’ять генерала Романа Шухевича



Учасники вшанування пам’яті Романа Шухевича у Філядельфії. Фото: Ксеня Захарчук

ФІЛЯДЕЛЬФІЯ. – 13 березня українська громада міста вшанувала пам’ять Романа Шухевича-Тараса Чупринки в церкві св. Архистратига Михаїла.

Відслужив Панахиду о.-парох Володимир Костюк. Серед присутніх у церкві були колишно дивізійники, вояки Української Повстанської Армії і молодь Пласту та Спілки Української Молоді (СУМ).

Українці пишаються постаттю Р. Шухевича, який став символом боротьби за українську самостійну державу.

Ксеня Захарчук

Україна і Канада – очима студентів



Сюзанна Лин



Джордан Вінсент



Студенти Мар'яна Гнатишин і Михайло Лаврись.

ЕДМОНТОН, Канада. – 13 лютого в Домі української молоді відбувся студентський семінар „Україна і Канада – очима студентів". Це був другий такий семінар, який щорічно організовують Канадський інститут українських студій (КІУС) та Альбертське товариство сприяння українським студіям, запрошуючи до участи студентів-учасників програми обміну між Альбертським університетом та Львівським національним університетом ім. Івана Франка.

Мета семінару — популяризація українських студій в Альберті та ознайомлення громадськости з можливостями програми. Якщо минулого року виступили лише студенти з України, то цього року семінар набув нового формату: два студенти з України і два з Канади. Така зміна значно пожвавила захід, дозволивши представити різні погляди на існування програми.

Львівський університет представляли студенти юридичного факультету Михайло Лаврись і Мар'яна Гнатишин. У спільній доповіді вони розповіли про свій університет і про власний досвід, набутий за час навчання в Едмонтоні з вересня 2010 року. Вони відзначили, що у Львівському університеті програма навчання стандартизована і майже не дозволяє вибору предметів. В Альбертському університеті вони могли вибирати і вивчати нові курси, відсутні в українській програмі. Це дало їм змогу ознайомитися з іншим підходом у юриспруденції, базованим на звичаєвому праві, тоді як в Україні практикується нормативне право. Набуте в Канаді знання, безумовно, стане корисним після повернення студентів додому і відкриє їм нові погляди на розуміння правової системи.

Від Альбертського університету виступили Сюзанна Лин (відділ сучасних мов і культурологічних студій) та Джордан Вінсент (відділ історії і клясичних студій). С. Лин перебувала у Львові під час літнього курсу, а Дж. Вінсент мав можливість навчатися увесь семестр. Канадські студенти більше зосередилися на особистих враженнях від перебування в Україні. Їхній навчальний курс, окрім звичайних

(Закінчення на стор. 16)

Представлено ювілейну книгу УОКЦ

ФІЛЯДЕЛЬФІЯ. – Наприкінці 2010 року силами професіоналів та добровольців Український освітньо-культурний центр (УОКЦ) видав ювілейну книгу „УОКЦ – 1980-2010. Осередок праці Філядельфійської громади", присвячену 30-літтю Центру.

Урочиста презентація книги відбулася 21 листопада 2010 року. Презентацію відкрив президент УОКЦ Борис Павлюк. Потім слово взяв голова Комітету підготування ювілейної книги Любомир Пиріг, який детальніше зупинився на праці комітету, яка тривала з 8 вересня 2009 року до 20 вересня 2010 року. Книгу видала друкарня „Компутопрінт" з Кліфтону, Ню-Джерзі.

У комітеті працювали Орися Гевка, Наталія Ґріґа, Юрко Данилів, Андрея Жаровська, Борис Захарчук, Б. Павлюк, Л. Пиріг, Осип Рожка, Петруся Савчак.

У книзі подані архівні матеріяли про УОКЦ, статті в українській пресі, спогади членів дирекції Центру та інформації від українських організацій. Книга видана у твердій обкладинці обсягом 448 стор.

Гості придбали книгу і обговорювали прочитане. Ювілейна книга УОКЦ ще є в продажі. Ціна книжки – 30 дол. Її можна отримати у канцелярії УОКЦ за адресою: Ukrainian Educational and Cultural Center, 700 Cedar Rd. Jenkintown, PA 19046. Тел.: (215) 663-1166.

Андрея Жаровська



Члени комітету (зліва): Борис Павлюк, Наталія Ґріґа, Орися Гевка, Любомир Пиріг, Петруся Савчак, Юрко Данилів, Андрея Жаровська, Осип Рожка, Борис Захарчук.

В Кліфтоні відкрито філію Кредитівки



КЛІФТОН, Ню-Джерзі. – 12 березня Федеральна Кредитна Спілка „Самопоміч" урочисто відкрила нову філію в історичній ділянці Ботані Виладж, Кліфтон, Ню-Джерзі. За довідками можна телефонувати на число: (973) 471-0700, або відвідати сторінку на інтернеті: www.bankuke.com. На фото (зліва): Валерій Богатчук – головний управитель, о. Олег Жовнірович з Української православної церкви св. Вознесіння у Кліфтоні, Константин Ваньо – голова дирекції, о. Андрій Дудкевич з Української католицької церкви св. Миколая у Пасейку, Ню-Джерзі, посадник Кліфтону Джеймс Анзальді та Джон Пенкальські – президент історичного району Ботані Виладж.

Валерій Богатчук


ШВИДКО
ТЕРМІН ДОСТАВКИ
КОРАБЛЕМ
ЗАХІДНА УКРАЇНА - 4 ТИЖНІ
РЕШТА ТЕРИТОРІЇ УКРАЇНИ
4 - 5 ТИЖНІВ
ПРОСТО
НАДІЙНО
ДОСТАВКА ПОСИЛОК
З РУК В РУКИ
КОЖНА 11-А ПОСИЛКА БЕЗКОШТОВНО
АВІАКВИТКИ
МІСТ MEEST
НОВІ НИЖЧІ ЦІНИ
ПЕРЕКЛАДИ
АПОСТИЛІ
НОТАРІАЛЬНІ ПОСЛУГИ
www.Meest.us 1.800.288.9949

Шевченківські свята відбулися в Америці і Україні

НЮ-ЙОРК



Зліва: консул Богдан Мовчан, мґр. Ольга Кекіш, Іван Бернацький.
Фото: Степан Слуцький

12 березня, у рамках Шевченківських Днів, присвячених 197-ій річниці з дня народження і 150-літтю смерти великого українського поета, велелюдні відзначення відбулися в школі українознавства Об'єднання українців Америки „Самопоміч", а наступного дня, 13 березня, в Українському Народному Домі великий успіх мала моновистава Народного артиста України Івана Бернацького.

Тиждень перед цим у цьому ж приміщенні відбулася здійснена його драматичною студією вистава „Хоч на хвилину на Вкраїну".

Представлена цього разу ню-йоркській публіці моновистава „Шевченко, якого ми не знаємо" (за дослідженням відомого шевченкознавця Павла Зайцева) — це розповідь про життєвий шлях Тараса Шевченка, збагачена деклямаціями уривків з творів поета.

Здавалося б, що ще нового можна сказати про Т. Шевченка, найвідомішого сина українського народу? Все ж представлені артистом матеріяли подають зовсім несподіваний, проте всім зрозумілий і доступний погляд на життя Т. Шевченка-людину - як людину одну з нас. Представлено малознані відомості з творчого, товариського і приватного життя поета.

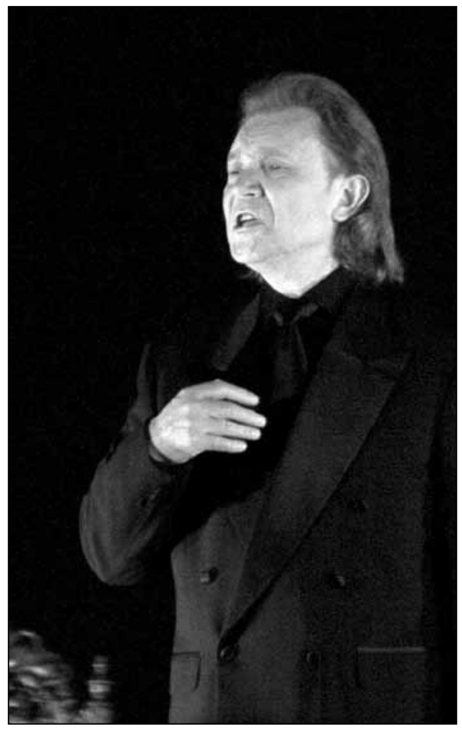
Під час моновистави було висвітлено внутрішні мотиви та обставини написання тих чи інших творів, показано і певні людські недоліки поета, його тяжку незавидну долю поруч з палкою і всеохоплюючою любов'ю до України, її народу та рідної мови.

Погляд, запропонований І. Бернацьким, був настільки свіжим, відмінним від академічного, що багато з присутніх після вистави зізнавалися, як мало вони ще знають Т. Шевченка, його творчість та життєвий шлях.

Виставу, представлену в насиченій, надзвичайно цікавій формі, на одному диханні, присутні зустріли довгими оваціями, а єдиного її актора обдарували квітами.

Слід також нагадати, що І. Бернацький є і вчителем Школи українознавства Товариства „Самопоміч", де щосуботи викладає українську літературу. І свою цьогорічну моновиставу він присвятив людині, котра протягом 30 літ і аж до минулого року успішно керувала цим осередком українства Ню-Йорку, – талановитій і самовідданій освітянці Ользі Кекіш.

І. Бернацький і голова Управи ОУА „Самопоміч" в Ню-Йорку Наталія Дума висловили мґр. О. Кекіш признання і подяку за довголітню невтомну і плідну працю в ім'я збереження і розвитку українського слова й українських духовних цінностей в діяспорі і вручили їй грамоту від ОУА „Самопоміч" в Ню-Йорку, Школи Українознавства та батьківського комітету.



Народний артист України Іван Бернацький – у моновиставі „Шевченко, якого ми не знаємо"

Що стосується грамоти, намальованої золотими барвами відомим в Ню-Йорку художником Михайлом Барабашем, також вчителем цієї школи, то вона є справжнім витвором мистецтва.

Не забули про О.Кекіш і представники уряду України. Подякувати за довголітню нелегку працю на ниві виховання молодого покоління в діяспорі прибув консул України в Ню-Йорку Богдан Мовчан.

Степан Слуцький

МЮНХЕН

10 березня Український Вільний Університет вшанував пам'ять Тараса Шевченка традиційним Академічним актом у святковому залі засідань мюнхенської ратуші.

Вечір відкрив ректор університету проф. д-р Іван Мигул своїм україномовним словом, в якому окреслив значення Т. Шевченка як засновника і творця сучасної української національної ідентичности, а також згадав про традицію українознавчих студій в університеті.

Зі словом німецькою мовою виступив викладач порівняльного літературознавства УВУ д-р Роман Яремко, який представив гостям постать Т. Шевченка у світлі творчої особистости поета.

Головну доповідь вечора виголосив д-р Алоїс Вольдан, професор славістики та директор Славістичного інституту Віденського університету. У німецькомовній доповіді на тему „Значення Тараса Шевченка в европейському контексті" промовець подав історико-літературну аналізу трьох основних творів Шевченка („Катерина", „Сон" та „Гайдамаки"), зробивши це у порівняльному контексті слов'янських літератур того часу.

Оксана Небауер, докторантка україністичного Факультету УВУ, по-мистецьки прочитала поезії „Муза" і „Пророк" в українському оригіналі та в німецькому перекладі.

Другою центральною точкою відзначення було присвоєння д-рові Джіованні Броджі, голові Італійської асоціяції україністів та професорові Мілянського університету, медалі „Pro Universitate Libera Ucrainensis". Похвалу виголосив д-р Ганс Роте, носій медалі УВУ за заслуги для україністики, емеритований професор Боннського університету та найвідоміший сучасний німецький славіст.

У своєму слові проф. Г. Роте відзначив заслуги проф. Дж. Броджі для україністики на міжнародньому рівні. Він підкреслив також ключову ролю Українського Вільного Університету як твердині україністики поза межами України, що також дає цінні імпульси для розвитку україністики в Україні.

Вечір закінчився мистецьким читанням „Заповіту" українською та німецькою мовами у супроводі мелодії, яку виконала на скрипці скрипалька Устина Дубицька, котра разом з піяністом Маруаном Сакасом виконувала цього вечора твори української та світової класики.

Академічний вечір, в якому взяло участь понад 150 гостей, був гідним відзначенням 150-ліття Т. Шевченка, що підкреслили у своїх розмовах присутні представники 11 німецьких і австрійських університетів, Баварської академії наук та ряду престижних чужинецьких академічних установ, що свідчить про провідну ролю УВУ, який є українським навчальним центром в Евросоюзі.



Учасники свята (зліва): д-р Ганс Роте, д-р Джіованні Броджі, д-р Іван Мигул.

Пресове бюро УВУ

КИЇВ

10 березня відбулися збори Київської міської організація Організації Українських Націоналістів (державників), присвячені 150-річчю від дня смерти Тараса Шевченка.

Провідник столичної організації Віктор Світайло окреслив постать Т. Шевченка як фундатора організованого українського націоналізму. Адже саме поезії Кобзаря пробудили в українців одвічний дух свободи і боротьби. На зборах згадали, що надхненний цим духом Микола Міхновський написав працю „Самостійна Україна", яка стала наріжним каменем творення організованого українського націоналізму. „Мовою Тараса з нами розмовляє Бог", – сказав на зборах В. Світайло.

Пролунали цього вечора полум'яні поезії Великого кобзаря. Вірш „Стоїть в селі Суботові" прочитала Людмила Дорошенко.

Широке обговорення викликало звернення до Президента України лавреата цьогорічної Шевченківської премії письменника Василя Шкляра.

Учасники обговорення високо оцінили роман В. Шкляра „Чорний ворон", висунутий на цю нагороду, і висловили підтримку мужній, твердій позиції письменника. На пропозицію Василя Руденка учасники зборів прийняли рішення підтримати В. Шкляра відповідним листом.

Прес-служба ОУН (д)

Шевченківські свята відбулися в Америці і Україні

НЮ-ЙОРК

5 березня в лекційній залі Наукового Товариства ім. Шевченка відбулася 31-ша щорічна наукова Шевченківська коференція. Разом з професором Гарвардського університету д-ром Григорієм Грабовичем (тема його доповіді – „Параметри ранньої рецепції Тараса Шевченка: випадок „Гайдамаків"), доповідачами на конференції були гості з України, відомі вчені-шевченкознавці з Інституту літератури ім. Тараса Шевченка Національної Академії Наук України у Києві, кандидат філологічних наук Олесь Федорук (тема доповіді „До історії взаємин Тараса Шевченка і Пантелеймона Куліша: з маловідомих матеріялів") та кандидат філологічних наук Олександер Боронь (тема доповіді – „Чарльз Діккенс у лектурі та творчій практиці Тараса Шевченка"). При закритті коференції із заключним словом виступила Науковий секретар Української Вільної Академії Наук д-р Анна Процик.

Відкриваючи конференцію, її учасників та присутніх привітав і представив президент НТШ-А д-р Орест Попович. „Відзначення роковин Т. Шевченка відбувається не тільки по всій Україні, на сході і заході держави, але й далеко поза її межами, – сказав він. – Постать Кобзаря, його невмируща творчість є могутнім чинником єднання всіх українців. Об'єднувальна сила нашого Пророка не знає кордонів, особливо сильно це відчувають українці в діяспорі. У дні шевченківських роковин українці в усьому світі деклямують Кобзареві поезії, співають на його слова пісні. Ми в Науковому Товаристві ім. Шевченка в Америці, відзначаємо Шевченківські дні передусім нашими традиційними конференціями. Знаменним є те, що цьогорічні урочистості збігаються з початком видатного Ювілейного наукового проєкту, присвяченого 200-річчю від дня народження Тараса Шевченка, яке буде відзначатися у 2014 році. Серед головних точок цього проєкту американських україністів – видання тому „Рецепція Тараса Шевченка: прижиттєва критика і перший етап посмертної критики", англомовної наукової монографії про творчість Шевченка, англомовний збірник наукових праць про Шевченка і його добу тощо. Запляновано гроно наукових конференцій, публічних читань тощо".

У своїй доповіді О. Федорук зосередився на подіях життя Т. Шевченка, коли у січні 1847 році поет був старшим бояриною на весіллі свого кирило-методіївського „братчика" Панька Куліша. За словами доповідача, зустріч ця була етапною, оскільки після певної перерви П. Куліш, за його власними словами, побачив у Т. Шевченкові велику зміну. Враження, яке тоді справив Т. Шевченко, П. Куліш передав так: „Сам Шевченко зробивсь не тим, яким я його покинув... Се вже був не кобзар, а національний пророк... Для мене сяєво духа його було чимсь надприродним".

Відтак у доповіді мова йшла про те, як Т. Шевченка зазвичай сприймало у своєму товаристві тогочасне українське панство, і про обставини, за яких П. Куліш назвав Т. Шевченка троїстим поетом – поетом слова, пензля і співу. О. Федорук наводив відомий спогад Ганни Барвінок, як Микола Білозерський, розчулений Шевченковим співом народної пісні „Ой, Морозе, Морозенку..." несподівано для всіх швидко зійшов з місця, кинувся до Т. Шевченка, обняв його і заридав на грудях. Т. Шевченко ледве міг заспокоїти його.

Своє весілля і Шевченкове перебування на ньому П. Куліш конспективно описав так: „Найдорожчим гостем у мене був Шевченко, який тримав і вінець мій при вінчанні. Я намагався виявляти йому всіляку можливу повагу для того, щоб показати малоросійським панам, що не чини й багатство, а особисті якості я ціную в людині... За столом я пив за здоров'я нашого поета, а при прощанні сказав, що присутність його на моєму весіллі я вважаю за найбільшу для мене честь". Цими та іншими поданими у доповіді спостереженнями О. Федорук ілюстрував думку, що, незважаючи на введену у науковий обіг велику кількість матеріялів особистих узаємин П. Куліша і Т. Шевченка, дослідники все ще натрапляють на підтвердження чогось маловідомого, або й на зовсім невідомі факти, зокрема й на подробиці мистецьких взаємин.



Президент Наукового Товариства ім. Шевченка Орест Попович виголошує вступне слово, за столом президії (зліва): Григорій Грабович, Олександер Боронь, Олесь Федорук, Анна Процик.

У доповіді О. Бороня йшлося про місце художнього доробку Ч. Діккенса у лектурі та творчості Т. Шевченка. Доповідач нагадав відомі докази про знання Т. Шевченком популярних творів Ч. Діккенса: „Ніколас Нікльбі" та „Дейвид Коперфільд". Одночасно автор доповіді сконцентрувався на деталях творчої спадщини Кобзаря, які свідчать про обізнаність поета також з романами „Домбі і син" та „Холодний дім", а з високим ступнем вірогідности також і з „Посмертними записками Піквікського клюбу" та „Життям і пригодами Мартіна Чезлвіта".

Дослідникам Шевченкової творчости необхідно, – зазначав О. Боронь, – істотно збагатити звичні уявлення про ступінь засвоєння Т. Шевченком художнього досвіду англійського романіста. Подальші студії можуть внести істотні корективи у вивчення цієї проблеми.

„Шевченкову творчість ми вивчаємо все більш і більш предметно, у наших доповідях стає дедалі менше патосу, і це свідчить про зростання рівня щорічних конференцій, які ми в НТШ-А традиційно присвячуємо нашому патронові", – сказав на початку своєї доповіді професор Г. Грабович. Доповідач зупинився на окремих, мало помітних для ока звичайного читача особливостях поеми „Гайдамаки". Однозначно, що ця поема – найдовший з творів Т. Шевченка і має передмову, уміщену наприкінці. Зображені в ній сцени люті, насильства, кривавої помсти наближають сюжет цього твору до подій европейського середньовіччя (Варфоломіївська ніч) та війни за незалежність у Північній Америці в другій половині XVIII ст.

За словами д-ра Г. Грабовича, „Гайдамаки" – найбільш коментований і водночас найбільш контроверсійний твір Т. Шевченка. Значне зацікавлення до нього виявляють польські дослідники – у числі інших літературних джерел, що свідчать про начала польського національного самоусвідомлення. З іншого боку, не бувши в змозі подолати по-школярському поверховий погляд на зображені в „Гайдамаках" події, цей твір беруть на озброєння недолугі вульґаризатори-бузиністи.

Наприкінці 1841 року було вже п'ять відгуків на поему Т. Шевченка – два польські і три російські. Доповідач детальніше зупинився на відомих неґативних оцінках Вісаріона Бєлінського, заторкнув тему мови кобзаревих творів у контексті загальноросійського літературного процесу середини XIX ст., відбитого у відомому часописі „Отєчествєнниє запіскі". З іншого боку, автор доповіді згадував і про критичне сприйняття поеми Іваном Франком і цитував місця з дотичної статті Каменяра з 1881 року.

Завершальна частина доповіді була присвячена аналізі одного з центральних епізодів у „Гайдамаках" – сцені освячування ножів як засобу святої помсти. Д-р Г. Грабович обстоював думку, що у християнських суспільствах цей обряд („blessing of swords") має виразно ритуальний характер. Його наявність у тексті поеми свідчить, що Т. Шевченко бачив у гайдамаках не якихось сліпих різунів, а носіїв глибинного, мітичного покликання.

„Великі поети, поети-пророки протягом історії людства завжди стояли на сторожі духовних скарбів народу і в критичних моментах своїм словом святої правди відроджували злиднями затерті моральні цінності його", – сказала у заключному слові на конференції д-р Анна Процик. Свої призначення, свою місію Т. Шевченко сам тонко відчував і з почуттям синівського обов'язку цю місію сумлінно виконував і сповняв.

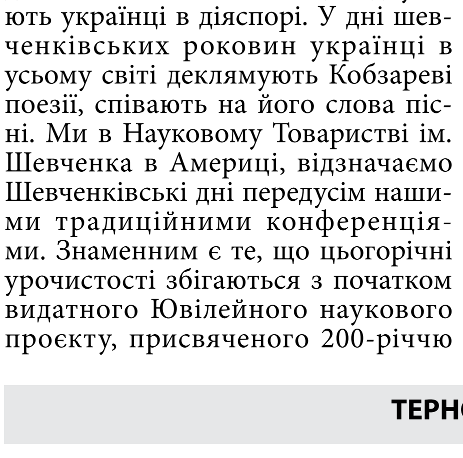
100 літ після смерти поета його слідами в ролі будителів, носіїв національних цінностей з'являються в Україні поети, письменники, літературні критики, відомі нам як шістдесятники. Про цей час так пише один з найвидатніших з них, Василь Стус: „Після 1956 року з'явилися вірші Ліни Костенко, статті Івана Дзюби, Євена Сверстюка та Івана Світличного, людей, які повернули

(Закінчення на стор. 16)

ТЕРНОПІЛЬ

Філателістична виставка „Тарас Шевченко в пам'яті поколінь" відкрито в обласному краєзнавчому музеї. Почесне місце у ній посіли колекції голови Бережанського міського клюбу „Колекціонер" Олександра Караневича „Останній шлях Кобзаря" та голови Бережанського міського товариства Асоціяції філателістів України Олега Поливка „Тарас Шевченко в монументальній скульптурі".

Філателістичні матеріяли представили голова обласного товариства Асоціяції філателістів Валерій Матвєєв, колекціонери Юрій Ковальков, Богдан Хаварівський, лавреат Шевченківської премії Юрій Максим'юк.



Конверт із портретом Тараса Шевченка, виданий „Укрпоштою". На марці – лінґвіст Олександер Потебня.

Серед них є конверти з штемпелями багатьох поштових відділень Росії й України (колекція О. Караневича), де зупинялася делеґація Шевченкових друзів, яка везла його тіло в Україну.

На відкритті виставки звучали Шевченкова поезія, пісні на слова Кобзаря, мелодії бандури й скрипки (грали аматори сцени обласної школи мистецтв). Участь брав Народний артист України В'ячеслав Хім'як.

Директор Велеснівського етнографічно-меморіяльного музею Володимира Гнатюка Остап Черемшинський, котрий передав для музею єдиний у Галичині рукопис-пролог Т. Шевченка до поеми „Єретик". Цей рукопис в далекому 1863 році передав з Петербурга до Львівського народного дому близький друг Т. Шевченка Василь Білозерський. Роками зберігали рукопис В. Гнатюк, його родичі Іван Боднар і Григорій Смольський, потім експонат потрапив у фонди Літературно-меморіяльного музею Івана Франка у Львові.

Завершилося дійство спецпогашенням художнього конверта з портретом Т. Шевченка, який видала „Укрпошта".

Тетяна Будар

Шевченківські ...

(Закінчення зі стор. 15)

нам почуття самоповаги. Це свідчення нашого самовідродження й морального одужання, – зазначила доповідачка. – Якщо Стус зумів свою і своїх побратимів місію так глибоко відчути, то якраз тому, що від раннього дитинства на дні його душі було закарбоване слово Шевченка. Вшановуючи Стуса, ми рівночасно вшановуватимемо Шевченка, бо моральне і національне відродження в часі відлиги 1960-их років стало можливим завдяки невмирущий силі слів Шевченка. Це добре розуміли шістдесятники. Ліна Костенко мабуть говорила за всіх, коли писала у ці роки: „Кобзарю! Знов до тебе я приходжу, бо ти для мене совість і закон".

Усі, що стежать за подіями в Україні, добре розуміють, що у наші дні Т. Шевченко є нам надзвичайно потрібним. Немає найменшого сумніву, що наша праця для розбудови шевченкознавства на цім континенті, так як в минулому, сприятиме розвиткові дослідчої праці про великого поета і в Україні. На ствердження цих слів і на завершення свого виступу д-р Анна Процик нагадала про основні здобутки у дільності НТШ-А на вшанування пам'яті Т. Шевченка, сказала про своє бачення плянованих заходів на відзначення 200-річного Ювілею великого Кобзаря.

Пресова група НТШ-А

Україна і Канада...

(Закінчення зі стор. 11)

занять, включав прогулянки містом, відвідини театрів, концертів, кав'ярень і ресторанів. Як відзначив директор інституту д-р Зенон Когут, фінансування програми ще не достатнє. Він назвав створення вічного фонду для підтримання даної програми одним з пріоритетів КІУС і закликав громаду підтримати цей проєкт.

Однією з інституцій, причетних до створення програми студентського обміну між Львівським і Альбертським університетами, був відділ міжнародних взаємин Альбертського університету, який фінансував перших учасників. Працівник цього відділу Брен Фішер відвідала семінар і відзначила зразковість програми студентського обміну. Вона ознайомила слухачів з програмою „Мости", спрямованою на донесення до альбертців інформації про інші культури та пошуки взаєморозуміння.

Програма студентського обміну існує в КІУС з 2006 року. КІУС отримав багато внесків на загальну суму понад 13 тис. дол. Хоча це й дозволить невдовзі заснувати вічний фонд, доходи з нього на початку будуть незначні. Тому найближчою метою є досягти суми 30 тис. дол. КІУС закликає громаду підтримувати програму студентського обміну своїми внесками. (Виписуючи чек, прохання вказати, що він призначений на дану програму.) Для подальшої інформації просимо зв'язатися з КІУС телефоном: (780) 492-2972) або е-поштою: cius@ualberta.ca.

КІУС

СПОРТ

Відбулось жеребкування змагань чвертьфіналу Ліґи чемпіонів

У чвертьфіналі Ліґи чемпіонів Европи донецький „Шахтар“ зіграє з еспанською „Барселоною“. Це стало відомо після жеребкування, проведенного у штаб-квартирі УЕФА 18 березня в швайцарському місті Ньоні.

Склад чвертьфінальних пар (господарі перших ігор вказані в переліку першими):

„Реал“ (Еспанія) – „Тотенгем“ (Англія),
„Челсі“ (Англія) – „Манчестер Юнайтед“ (Англія),
„Барселона“ (Еспанія) – „Шахтар“ (Україна),
„Інтер“ (Італія) – „Шальке“ (Німеччина).

Перші змагання відбудуться 5-6 квітня, другі – 12-13 квітня.

У півфіналах зустрінуться переможці наступних пар (господарі перших ігор вказані першими)

„Інтер“ – „Шальке“ / „Челсі“ – „Манчестер Юнайтед“
„Реал“ – „Тотенгем“ / „Барселона“ – „Шахтар“

Перші змагання відбудуться 26-27 квітня, другі – 3-4 травня.

„Динамо“ (Київ) гратиме у чвертьфіналі Ліґи Европи



Півзахисник Олег Гусев під час гри в Манчестері. Фото: „Динамо“

17 березня в Манчестері, Англія, на стадіоні „Сіти оф Манчестер" відбулись змагання Ліґи Европи з футболу між київською командою „Динамо“ і місцевою командою „Манчестер Сіти“.

Кияни програли з рахунком 0:1, але вийшли до чвертьфіналу Ліґи Европи за сумою двох змагань після домашньої перемоги над англійцями з рахунком 2:0.

Щоправда, команді „Динамо“ щастило: вже на перших хвилинах гри Маріо Балотелі з кількох метрів не влучив у порожні ворота. Опісля М. Балотелі ударив ногою в живіт Горанові Попову і залишив свою команду в меншості. Отримавши такий подарунок, динамівці занадто розслабилися і отримали ґоль у свої ворота, який забив Олександер Коларов. („Чемпіон“)

Віталій Кличко – чемпіон світу з боксу



Віталій Кличко у двобої з кубинцем Одланьєром Солісом.
Фото: Дмитро Абрамов

КЕЛЬН, Німеччина. – Віталій Кличко легко захистив титул чемпіона світу у надважкій вазі за версією WBC у двобої з кубинцем Одланьєром Солісом. Наприкінці першого равнду після серії ударів та атаки О. Соліса, кубинець отримав зустрічний удар у скроню і завалився на підлогу ринґу, при цьому підвернувши ногу. Після цього суддя зупинив бій, зафіксувавши нокавт.

Сам же бій мав бути видовищним, але цього не судилося ні вболівальникам на місці події, ні шанувальникам боксу біля телевізорів. В. Кличко уже вшосте захистив титул чемпіона. („Чемпіон“)

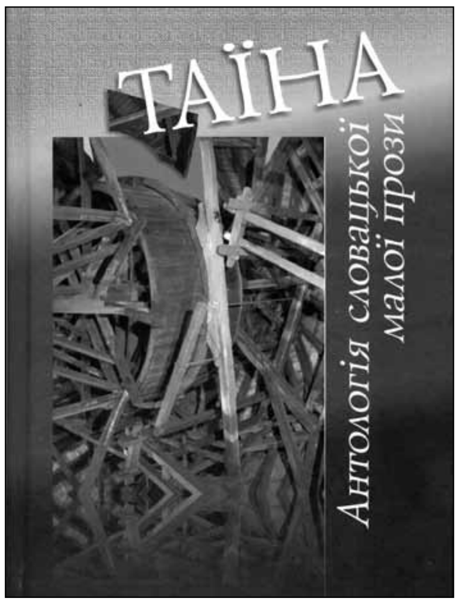
ЗБОРИ 277 ВІДДІЛУ УНС
Субота, 16 квітня 2011 р.

Гартфорд, Конн. - Річні загальні збори 277 Відділу Т-ва св. Івана відбудуться в суботу, 16 квітня 2011 р. о год. 2 по пол. в Українському Народному Домі, 961 Wethersfield Ave., Hartford, CT. За дальшими інформаціями просимо звертатися до фінансового секретаря Мирона Кузьо на **тел.: 860-633-1172**

НОВІ ВИДАННЯ

Перша в Україні антологія словацької прози

„Таїна", антологія словацької прози. Переклад і упорядкування Івана Яцканина. Видавництво „Тімпані". Ужгород: 2011.



УЖГОРОД, Закарпатська область. – У видавництві „Тімпані" побачила світ антологія словацької малої прози „Таїна". Упорядник і перекладач – голова Спілки українських письменників Словаччини Іван Яцканин. 50-річний літератор уже давно є своєрідним мостом між культурами двох сусідніх народів. Торік словацькою мовою в його перекладах вийшла антологія українського оповідання „Розстріляного відродження" „Місячний усміх". Дві новелі з неї навіть були зачитані у програмі словацького радіо.

На цей раз І. Яцканин представив українському читачеві словацьке оповідання за останніх 100 років. У передмові з символічною назвою „Підняти завісу" він пише: „Словаки та українці – безпосередні сусіди. А знають вони нині одні про одних, як не прикро це твердити, не надто багато".

Далі, у вступному слові, І. Яцканин характеризує шлях словацької прози у XX ст.. Що, наприклад, може нам сказати таке поняття, як „словацький натуралізм" чи „великий вибух", якого не відбулось?

Тож уперше до українського читача приходять Йозеф Ціґер-Ґронський, Франтішек Швантнер, Ян Червень, Іван Горват, Леопольд Лагола, Домінік Татарка, Петер Карваш, Ян Йоганідес, Вінцент Шікула, Рудольф Слобода, Антон Гикіш, Петер Ярош, Станіслав Ракус, Павел Віліковський, Мілан Зелінка, Душан Мітана, Душан Душек, Іван Гудец, Ольга Фелдекова, Ян Тужинський, Юліус Балцо, Миколай Душан, Мілка Зімкова, Марек Вадас.

На превеликий наш сором, ці імена 24 словацьких авторів нам нічого не говорять. Тому вельми доречною є біографічна довідка, подана до творів кожного представленого письменника.

Наклад 270-сторінкової антології невеликий – 500 примірників. Видання книжки профінансувала комісія „SLOLIA" Літературного інформаційного центру в Братиславі, яка займається популяризацією літератури Словаччини за кордоном. Тому більшість примірників „Таїни" надійде в українські бібліотеки.

Україна покищо до такого просування своєї літератури не доросла. Наприклад, видання антології українського оповідання „Місячний усміх", яка торік побачила світ у Словаччині, фінансував рідний брат перекладач – Андрій Яцканин.

Презентації першої в Україні антології словацького оповідання заплановано провести в Києві, в Братиславі та в Ужгороді. Завіса необізнаности трохи підніметься...

Олександер Гаврош

Ультиматум...

(Закінчення зі стор. 1)

України, яка провадила переговори про СОТ протягом 14 років і прийняла пів сотні законів, пристосовуючи своє законодавство до вимог цивілізованої торгівлі, поки стала 152-им членом цієї організації, свідчить тільки про переваги, а не про сумніви і засторогі. Досить згадати про скасування квот на експорт українських металів, скасування або значне зменшення тарифних обмежень для інших українських товарів.

Переваги чекають Україну й у випадку приєднання до Зони вільної торгівлі з ЕС – стверджує провідний експерт Фонду стратегічних програм англійського уряду Марк Гелієр. Український Внутрішній валовий продукт зросте щонайменше на 5 відс., збільшиться заробітня платня, знизяться ціни на екологічно здоровіші европейські продукти, українські товари продаватимуться в Европі поза тарифами.

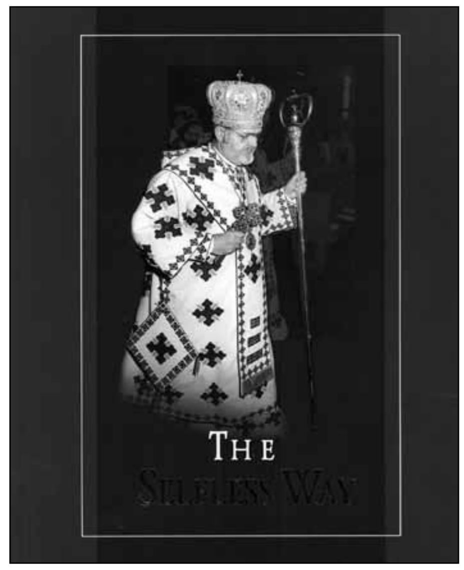
Певна річ, що Україна і в цьому випадку повинна буде змінювати і пристосовувати своє законодавство, але яка перспектива переважає – сумніватися не доводиться: ЕС – це 450 млн, багатих споживачів, Росія, навіть з Білоруссю, Казахстаном, Киргизстаном і Таджикистаном, – це лише 140 млн. споживачів, до того ж – убогих.

Як же відповість на ультиматум російського прем'єра офіційний Київ? Передбачити це – непросто. Прийшовши до влади в Україні, проросійська Партія Реґіонів і її ставленик Президент Віктор Янукович наївно гадали, що, поступившись перед Москвою у гуманітарній сфері, відрікшись від усіх проєктів українського національного відродження, поставивши міністром науки й оссвіти україножера Дмитра Табачника, вони на 100 від. задовольнили бажання російських великодержавних шовіністів. Ні – ще більше їх заохотили до дальшого поглинення України, до остаточного захитання її суверенности. Це той випадок, коли дай бандитові палець, а він наступної миті вимагає всю руку.

Може, й не піде В. Путінові так легко з українською економікою, як пішло йому з українською політикою і гуманітарною сферою. „Реґіонали" можуть не дати В. Путінові можливости привласнювати багатства українського народу. Вони самі, без В. Путіна, вміють це робити...

„Дорога Самопосвяти" Владики Василя Лостена

„Дорога Самопосвяти". Упорядник – Мирослава Роздольська. Видавництво „Свічадо". Львів: 2010 рік.



СТЕМФОРД, Конектикат. — В 2005 році видавництво „Свічадо" у Львові видало книжку „Дорога Самопосвяти". Тепер у цьому самому видавництві щойно вийшла англійська версія — „The Selfless Way". Упорядник книжки, – Мирослава Роздольська, довголітній редактор української частини „Сівача", друкованого органу Стемфордської Єпархії. Ця 100-сторінкова книжка легко читається і представляє потужний образ Преосвященного Василя Лостена, зосереджуючись на його 28 роках на пості Єпарха Стемфорду. Переклад зробив Лев Іваськів, редактор тижневика „Америка".

Як пастир свого стада Владика В. Лостен завжди ставив на першому місці службу своїй Церкві і свому народові. Йому вдалося розвинути Стемфордську Епархію як український релігійний, культурний та науково-інформаційний центр. Читачі книжки не можуть бути не вражені цим єрархом, котрий присвятив себе успішному служінню Богові та українському народові.

Є багато цікавих розповідей в книжці, які насвітлюють велику щедрість та старання Владики Василя для відбудови Української Католицької Церкви в Україні, коли вона почала виходити з катакомб (як зближався крах „імперії зла"). Його монументальні труди в Христовому Винограднику дали багато добрих плодів для добра Церкви – як у його далекій Батьківщині, так і тут, в США.

Особливим надхненням наповнена остання частина книжки, де включені проповіді, публічні заклики, виступи в пресі Владики Василя, які підкреслюють його намагання якнайкраще представити Українську Католицьку Церкву в Америці й поза її межами. Також включені добрі слова друзів і тих, хто колись вороже ставився до Владики, але пізніше успішно співпрацював з ним заради вищих ідеалів. Багато високої якости кольорових фотографій роблять книжку насолодою для читача.

Книжку можна придбати безкоштовно (треба лише прислати п'ять дол. на покриття коштів пересилки), пишучи на адресу: Bishop Basil Losten, 122 Clovelly Road, Stamford, CT 06902-3033.

Лев Іваськів

Новий покажчик до „Історії України-Руси" М. Грушевського

Михайло Грушевський, „Історія України-Руси: географічний та етнічний покажчик". Львів: 2010. 469 стор. 44.95 дол.



ЕДМОНТОН, Канада.– Видана Інститутом української археографії та джерелознавства Національної Академії Наук України та Центром досліджень історії України ім. Петра Яцика Канадського інституту українських студій, дана книга є вичерпним покажчиком топонімів та етнонімів, згаданих у 10-томній україномовній „Історії України-Руси" Михайла Грушевского (у версії, виданій „Книгоспілкою" у Ню-Йорку в 1954-1958-их роках та передрукованій у Києві на початку 1990-их років).

Укладенням обмежених покажчиків до окремих томів займався і сам М.Грушевський, а згодом його донька Катерина, Катерина Лазаревська, Сергій Шамрай та Омелян Пріцак. Їхні напрацювання доповнили окремі томи перевиданої „Історії України-Руси". Вибрані покажчики також укладалися до англомовного перекладу праці, яку дотепер видає Видавництво КІУС.

Дана книжка містить повний покажчик термінів, позначених в „Історії" М. Грушевського як кирилицею, так латинською і грецькою мовами, укладених в алфавітному порядку. Покажчик уклали Ірина Скочиляс та Надія Халак під керівництвом св. п. проф. Ярослава Дашкевича. Видання здійснене завдяки фінансовій підтримці Фонду Теодора і Магдалини Бутреїв при Освітній фундації ім. П. Яцика.

Замовлення на книгу можна зробити через захищену електронну систему Видавництва КІУС за адресою: www.ciuspress.com або зв'язавшись безпосередньо з видавництвом: Canadian Institute of Ukrainian Studies, University of Alberta, 430 Pembina Hall, Edmonton, AB, Canada T6G 2H8; тел.: (780) 492-2973; факс: (780) 492-4967; e-mail: cius@ualberta.ca.

КІУС

Ділимося сумною звісткою, що 23 грудня 2010 р. на 88 році життя відійшла у вічність у сні в своїй домівці в Чикаґо наша найдорожча
МАМА і БАБУСЯ



св. п.

АННА КРИЖАНОВИЧ

з дому КОСОВСЬКИХ

Народилася 8 листопада 1922 р. в селі Старий Люблин Любачевського повіту в Україні (теперішнє Люблінське воєводство, Польща)

У глибокому смутку залишилися:

син	- Богдан Крижанович
доньки	- Маріка (Крижанович) Арко
	- Сюзанна (Крижанович) Міланез
онучки	- Соня (Арко) Шиденко
	- Маріанна Міланез
онук	- Стівен Арко
племінниці	- Ярослава (Косовська) Калиновська
	- Леся (Заполух) ЛаБін
племінники	- Василь Буняк
	- Іван Буняк
	- Майкл Заполух
	- Андрій Косовський
	- Петро Косовський
	- Реймонд Заполух
	а також родина в Україні

Анна зростала у великій родині. Окрім неї, у батьків Марка та Анни Косовських було троє синів - Костянтин, Стефан та Іван і троє дочок - Катерина, Ева і Анастасія. Анна була змушена залишити рідний дім в Україні 12-го березня 1940 р. у сімнадцятирічному віці. Наступних п'ять років вона провела на примусовій праці в нацистській Німеччині під час Другої світової війни. Брата Стефана та сестру Катерину також було вивезено на роботу до Німеччини. Після закінчення війни Анна, Катерина й Стефан мешкали у кількох таборах для переміщених осіб у Німеччині. Анна переїхала до Сполучених Штатів як біженка у 1949 р. і відшукала брата Стефана, який приїхав до США раніше, через оголошення в українському часописі «Свобода». Анна і Стефан оселилися в Чикаґо, а Катерина у штаті Мічиґан.

У 1961 р. Анні нарешті вдалося розшукати сестер Еву і Анастасію, які залишилися в Украні. Батько Марко та брати Костянтин і Іван загинули у воєнний час, а мати померла після війни. Анна листувалася із сестрами в Україні до кінця життя і змогла побачити їх ще раз у 1995 р. під час відвідин України з молодшою дочкою Сюзанною. Анна Крижанович брала активну участь у діяльності Спілки Української Молоді, а також була одним із засновників української католицької парафії свв. Володимира і Ольги в Чикаґо. Вона працювала у нічну зміну аж до виходу на пенсію. Анна виховала трьох дітей і дуже любила онуків. Вона була дуже побожною і жертовною жінкою, яка намагалася покращити життя усіх, хто її оточував.

Парастас відслужено в понеділок, 27-го грудня 2010 р. у похоронному заведенні Музики в Чикаґо. Похоронні відправи відбулися в українській католицькій церкві свв. Володимира і Ольги 28-го грудня 2010 р. Анна була похована поруч із своїм чоловіком Миколою на українському католицькому цвинтарі св. Миколая. Після похорону рідні та друзі зібралися на поминки в Українському культурному осередку.

У сороковий день, 5-го лютого 2011 р., відбулася Заупокійна Служба Божа в церкві свв. Володимира і Ольги.

ВІЧНА ЇЇ ПАМ'ЯТЬ!

Ділимося сумною вісткою з родиною, друзями та знайомими, що у понеділок, 7 березня 2011 р. у м. Фінікс в Аризоні з волі Всевишнього відійшла у Божу Вічність на 100-му році життя наша найдорожча і незабутня МАМА, БАБУНЯ і ПРАБАБУНЯ

св. п.

МАРІЯ ДИДИК

з дому БОЯНОВИЧ

Нар. 16 серпня 1911 р. у селі Гиновичі, Бережанського району, Тернопільської області.

Від 1949 р. – 1973 р. Покійна проживала у Джерзі Сиnі, Н. Дж., а відтак з виходом на пенсію, переїхала з чоловіком Дмитром та дочкою Анею-Нусею до сонячного Фініксу, де жив син Михайло з родиною. Покійна була глибоко релігійною людиною, любила свою Родину, Церкву, Україну та придбану Батьківщину – Америку. Любила співати, вишивати, читати та брати активну участь у церковному та громадському житті в усіх містах, де її доля повела.

ПАРАСТАС і ПАНАХИДУ відправив о. Гуґо Соутус у п'ятницю, 11 березня о 7-ій год. веч. в Українській католицькій церкві Успення Пресвятої Богородиці у Фініксі.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися у суботу, 12 березня о 10 год. вранці в Українській католицькій церкві Успення Пресвятої Богородиці, а відтак на цвинтарі Paradise Memorial Gardens, Scottsdale, Arizona.

Горем прибиті у глибокому смутку залишилися:

син	– МИХАЙЛО з дружиною ОКСАНОЮ
дочка	– АНЯ з чоловіком ЮРІЄМ ПЕТРЕНКОМ
внуки	– МАРКІЯН, ДАНИЛО, НАТАЛЯ
правнуки	– АЛЕКСАНДЕР, БІЯНКА, ДЖЕЙСОН, МЕЙСОН, МЕДИСОН
сваха	– ГАЛИНА ПЕТРЕНКО

Вічна Її Пам'ять!

Замість квітів на свіжу могилу Покійної, просимо складати пожертви на Orphan's Aid Society: c/o Anya Dydyk Petrenko, 137 Crystal Spring Dr., Ashton, MD 20861

Ділимося сумною вісткою, що у п'ятницю, 18 лютого 2011 р. на 91-му році життя відійшла у вічність, після тяжкої недуги у своїй хаті, у присутності свого сина, найдорожча, незабутня МАМА, БАБЦЯ і ПРАБАБЦЯ



св. п.

ЯРОСЛАВА ЛЯШОК

з дому КУЗЬМОВИЧ

нар. 4 грудня 1920 р. у м. Тернопіль, Україна.

ПАНАХИДА була відправлена 21 лютого 2011 р. в похоронному заведенні Литвин і Литвин у Юніон, Н. Дж.

ПОХОРОННА СЛУЖБА БОЖА відбулася в Українській католицькій церкві св. Івана Хрестителя в Нюарку, Н. Дж., а похорон відбувся на цвинтарі Галівуд у Юніон Н. Дж.

У глибокому смутку залишилися:

син	– ІГОР з дружиною РОЗАЛІЄЮ
внучка	– ГАНЯ з чоловіком ЙОРГАНОМ
внучка	– ЛЯРИСА з чоловіком ТОНІ
внук	– РОМАН
правнуки	– АЛИСА, КАТЕРИНА, ЙОСИФ, ҐАРЕН, ЛЕЙЛА

та ближча і дальша родина в Америці і в Україні.

Просимо згадати Покійну у своїх молитвах.

Вічна Їй пам'ять!

У 40-ий ДЕНЬ ВІДХОДУ У ВІЧНІСТЬ буде відправлена СЛУЖБА БОЖА за упокій душі

св.п. Ярослави

у середу, 30 березня 2011 р. о 6-ій год. веч. в Українській католицькій церкві св. Івана Хрестителя в Нюарку.

У глибокому смутку повідомляємо, що 13 лютого 2011 р., відійшла у вічність у Port Charlotte, Fl.

св.п. Анна Кравчук

нар. 4 квітня 1919 р. в Західній Україні, вдова по св.п. Василеві від 1993 р.

Анна Кравчук прибула до США у 1952 році та поселилася в околиці Філядельфії. Працювала швачкою та у виробництві монет у Philadelphia Mint. В 1969-1973 рр. була власником Skyline Motel, North Wildwood, NJ, а в 1973-1980 рр. була власником підприємства Polar Club, Wildwood, NJ, де продавала морозиво. У 1980 році переїхала до Флориди, де проживала в Apopka, Deltona, а від 1993 р. в Норт Порті. Анна Кравчук була членом хору при Українській католицькій Церкві св. Марії в Норт Порті.

Похороні відправи відбулися 24 лютого 2011 р в Українській католицькій церкві св. Марії в Норт Порті, а відтак на Greenwood Cemetery в Апопка, Фла.

Залишилися у смутку:
племінниці – Гелена McKormick, Марія Зозуляк та Ірена Зозуляк у Ellicott City, MD

Управа Українського хору „Думка" ділиться сумною вісткою, що 18 лютого 2011 року на 85-му році життя, відійшов у Божу вічність довголітній член хору

св. п.

Семен Кобасовський

Дружині Софії та родині

висловлюємо наші глибокі співчуття.

Вічна Йому пам'ять!

Управа хору „Думка".

бл. п.

АНДРІЙ ЛОБОДОЦЬКИЙ

26го грудня, 1940 р. - 17 лютого, 2011 р.



Ми живі свідки Ваших подвигів - будемо завжди Вас пам'ятати.

Вічна Йому пам'ять

Українська Капеля Бандуристів ім. Тараса Шевченка

Ділимося сумною вісткою з родиною, приятелями і знайомими, що дня 9 березня 2011 р. у Брукліні, Н. Й. на 89 році життя відійшла у вічність наша найдорожча і незабутня Дружина, Мама і Бабця



св. п. ОЛЯ ІЛЬКІВ
з дому ВАРТОХА

нар. в Мокряни Малі в 1922 р. (Львівська область)

Великий жертводавець до різних українських організацій, шкіл, музеїв, інститутів, до церкви св. Юра і в Україну.

Залишені у глибокому смутку:

чоловік – Михайло
сини – Роман з дружиною Олею
– Євген з дружиною Даєн
– Ігор з дружиною Катериною
– Богдан з дружиною Марійкою
дочка – Марійка з чоловіком Ралфом
внуки – Михайло і Марк
– Франко, Ромчик та Петрусь

Вічна Її пам'ять!

З глибоким смутком сповіщаємо, що в четвер, 17 березня 2011 року відійшла у вічність наша дорога мама й бабця



св. пам.

АННА ІВАНІВ
з дому Осадців

народжена 1 січня 1932 року в м.Бучач на Тернопільщині.

Панахида відбулася в понеділок, 21 березня 2011 року в Похоронному бюрі "Whalen and Ball", м.Йонкерс. Похоронні відправи були проведені у вівторок, 22 березня 2011 року в Українській Католицькій Церкві Св. Архангела Михаїла в Йонкерсі.

Покійна спочиває поруч свого чоловіка, св. пам. Миколи Іваніва, на цвинтарі Маунт Гоуп, м.Гейстингс-он-Гадсон.

У глибокому смутку залишилися:

Син - Ігор Олексій Іванів з дружиною Іреною
Донька – Христина Балко з чоловіком Богданом
Онуки - Лариса Балко, Христина Іванів,
Александра Іванів, Микола Балко

та ближча й дальня родини в Україні та Америці

ВІЧНА ЇЙ ПАМ'ЯТЬ!

Пожертви в пам'ять Покійної можна здійснити до Будівельного Фонду Церкви Св. Михаїла, 21 Shonnard Place, Yonkers, N.Y. 10703.

ПОВІДОМЛЕННЯ

Повідомляємо, що в сороковий день відходу у вічність пластового сеніора і підстаршини Дивізії „Галичина", 1-ої Дивізії Української Національної Армії

св. п.

ЮРІЯ ФЕРЕНЦЕВИЧА „ЦЮХИ"

буде відправлена СЛУЖБА БОЖА і ПАНАХИДА за упокій Його душі в неділю, 27 березня 2011 р. о год. 8:15 в церкві св. Архистратига Михаїла в Дженкінтавн, Па.

О год. 2-ій по пол. в клюбовій залі, біля головної залі, в Українському Освітньо-Культурному Центрі відбудуться поминальні сходини.

Запрошуємо пластунів та колишніх вояків Дивізії „Галичина", 1-ої УД УНА взяти участь в цих відзначеннях.

Осередок праці пластунів Сеніорів,
Курінь пластунів „Бурлаки",
Станиця Братства 1 УД УНА у Філядельфії.

Ділимося сумною вісткою, що в суботу, 12 березня 2011 р. відійшов у вічність наш найдорожчий МУЖ, ТАТО, ДІДУСЬ

св. п.

ЙОСИФ ПОДОЛЯН

нар. 8 листопада 1931 р.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися 19 березня 2011 р. в Українській католицькій церкві св. Михаїла в Дженкінтавні, Па.

Покійний похований на цвинтарі св. Марії в Elkins Park, PA.

Залишені у глибокому смутку:

дружина – СТЕФАНІЯ
дочка – ЛІДКА ПОДОЛЯН
дочка – СОНЯ СМИТ
внучка – АЛІСОН Л. СМИТ
племінник – єпископ ДАНІЕЛ

Вічна Йому пам'ять!

У 40-ий ДЕНЬ ВІДХОДУ У ВІЧНІСТЬ нашої найдорожчої МАМИ і БАБЦІ

св. п.

ІРЕНИ КОЧЕРЖУК

будуть відправлені СЛУЖБИ БОЖІ з ПАНАХИДАМИ

в неділю, 3 квітня 2011 року о год. 11-ій ранку

- в Українській католицькій церкві Різдва Пресвятої Богородиці в Ню-Бронзвику, Н. Дж.;
- в церкві Успення Пречистої Діви Марії в Баранинцях, Закарпатська обл., Україна;
- в каплиці св. Мокрини монастиря чину Сестер св. Василія Великого в Пряшеві, Словаччина.

Рідних і знайомих просимо молитися за душу покійної Ірени.

Вічна Їй пам'ять!

З великим болем і смутком ділимося сумною вісткою з родиною, приятелями і цілою українською громадою, що 18 лютого 2011 року відійшов у вічність наш найдорожчий Батько і Дідо



св. п. Петро Якимів

Народився 14 січня 1921 р. в селі Безбруде, Красного повіту, Львівської області в Україні.

Член Організації Українських Націоналістів, підстаршина Української Повстанської Армії, учасник у змаганнях за самостійність України, член багатьох українських організацій.

Парастас відправлений в пятницю 25 лютого 2011р. в Українській Католицькій церкві,

Похоронні відправи відбулись 26 лютого 2011р. Тлінні останки Покійного похоронено на цвинтарі Ровз Гилс Віттієр, Каліфорнія.

Залишені у глибокому смутку:
сини – Іван і Зеновій з дружиною Деніс
внучки – Софійка, Христя і Леся

ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!

Український Культурний Осередок в Лос Анджелес, Каліфорнія висловлює щиросердечні співчуття горем прибитій родині Якимів. Замість квітів в память Покійного, як нев'янучий вінок, УКО складає 50 долярів на фонд розбудови «Свободи»



Два роки тому, 3-го квітня 2009 року, відійшла у вічність

св. п. Марія "Міма" Зобнів

яка загинула жертвою у трагічному масакрі в Бінґамтоні. Наша родина відчуває біль та прогалину відсутності Міми- коханої жінки, любої мами, милої сестри і ласкавої тети, яка так дбайливо доглядала великий круг родини та друзів. Міма втілювала саме найважніші вартості-пожертву своїм ближнім, відданість громаді та поширювала серед молоді й американського суспільства прихильність до української культури та історії. Марія була активна членкиня парафії, вчителька українознавства, виховниця в Пласті, голова відділу Союзу Українок в Бінґамтоні, секретар міського відділу УККА, організаторка виступів і виставок про українські традиції та спадщину. Міма надавала нам приклад до наслідування своєю відданістю, щедрістю, незламністю, лагідністю і доброзичливістю. Вона нам всім помагала і гоїла нас своїми мудрими порадами та глибоким вирозумінням. У день її смерті світ втратив надзвичайно добру людину. Ми з сумом та тугою згадуємо її добрі вчинки в цю другу болючу річницю її смерти.

Вічна їй память!

"Хто жінку чеснотну знайде?
Ціна її вища над перлинами.
Дайте їй з плоду рук її,
і нехай її вчинки вихваляють її при брамах."
(Приповідки 31:10, 31)

З глибоким сумом повідомляємо рідних, приятелів, знайомих і загал українського громадянства, що 20-го березня 2011 р. на 79-му році життя після короткої але важкої недуги відійшла у вічність у Філядельфії, Пенсильванія, наша дорога Мама, Бабуся, Сестра і все привітна й гостинна Тета

св. п.

Марія з Біланичів Грицковян

нар. 1-го березня 1932 р. у с. Воля Матіяшова, Ліського повіту, вдова по св. п. Михайлові Грицковянові.

Залишені в смутку і жалобі:

Дочки	– Богданна з чоловіком Богданом Присташем
	– Надія Вязівська
Сини	– Богдан Михайло Грицковян з дружиною Іванкою
	– Ігор Грицковян з дружиною Сузан
Внуки	– Таня і Василь Присташ, Лариса Вязівська, Татяна, Михайло і Александер, Степан, Тома, Іван, Кейті і Юліяна Грицковяни
Брат	– Антін Біланич з дружиною Катариною і родиною
Сестра	– Катерина Фриз з родиною
Сестра	– Анна Старух з чоловіком Богданом
Родини	– Біланичів, Фризів, Старухів, Грицковянів, Микулів, Булавських, МакКормаків, Віттенбертів, Васічків, Дзіманів і Москаликів.

Вічна Їй память!

В ПЕРШУ БЕЗМЕЖНО БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ 5-ГО КВІТНЯ 2010 Р. НАШОГО НАЙДОРОЖЧОГО Й НЕЗАБУТНЬОГО МУЖА, ТАТА, ДІДУСЯ, БРАТА, ДЯДІ Й ШВАҐРА

СВ. П.
ЄВГЕНА ФЕДОРОВИЧА КОРСУНА

буде відправлена Панахида в неділю, 10-го квітня 2011 р. в Українській Православній Катедрі св. Володимира у Філядельфії.

ПРОСИМО ПРО МОЛИТВИ ЗА ВІЧНИЙ СПОКІЙ ЙОГО ДУШІ

ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!

У глибокому смутку залишилися:

дружина	- Людмила (Удод)
дочки	- Лариса з чоловіком Стефаном Патриляк і діти Ерика й Коля
	- Ліза Корсун і дочка Надя
	- Алла Корсун і сини Дмитрик, Александер і Микола Дробот
	- Людмила з чоловіком Дариком Ниш і діти Данилко, Лариса, Петрусь та Наталя
сестра	- Дуся Григоренко з родиною в Харкові, Україна
брат	- Віктор Корсун з дружиною Зоєю та дочка Оленка
шваґер	- Анатолій Удод